

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΤΟΣ Ζ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 3

ΑΓΙΟΙ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ

Ο ΟΣΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ Ο ΕΝ ΣΤΕΙΡΙΩ

Οὗτος ὁ Ὁσιος Λουκάς ἦτον γέννημα καὶ ἐντρύφημα τῆς Ἑλλάδος, οἱ δὲ τούτου πρόγονοι ἐκατάγοντο ἀπὸ τὴν νῆσον Αἴγιναν. Τὰς δὲ συνεχεῖς καταδρομὰς τῶν Ἀγαρηνῶν μὴ ὑποφέροντες, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν πατρίδα των, καὶ ἐμετοίκησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὰ μέρη τῆς Φωκίδος, ἦτοι τοῦ νῦν λεγομένου Σάλωνες, εἰς ἓνα χωρίον Καστόριον καλούμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ μακάριος Λουκάς ἐν ἔτει 920. Οὗτος λοιπὸν παιδιόθεν ἀποχὴν ἔκαμεν ὄχι μόνον κρέατος, ἀλλὰ καὶ αὐγοῦ καὶ τυρίου. Φαγητὸν δὲ καὶ ποτὸν ἦτον εἰς αὐτόν, ψωμί κρίθιον, καὶ ὄσπριον, καὶ νερόν. Πλὴν καὶ μόλον ὁποῦ ὁ αἰοίδιμος κατεξήρανε τὸ σῶμα του μὲ κακοπάθειαν καὶ σκληραγωγίαν, ἐνόμιζεν ὅμως τρυφήν καὶ χορτασμὸν ἑδικόν του, τὸ νὰ τρέφῃ τοὺς πεινῶντας, καὶ νὰ ἐνδύῃ τοὺς γυμνοὺς. Ὅθεν πολλὰς φορὰς ἔδιδε καὶ τὸ ἰδικόν του φόρεμα εἰς τοὺς πτωχοὺς, αὐτοὺς δὲ ἐγύριζε γυμνὸς εἰς τὸν οἶκον του, καὶ ὅταν προσηύχετο πρὸς τὸν Θεόν, ἐσηκώνοντο τὰ πόδια του ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν γῆν ἕως μίαν πῆχυν, καὶ ἐστέκοντο εἰς τὸν ἀέρα μετέωρα.

Ἀφοῦ δὲ ἔγινε μοναχός, δὲν δύναται τις νὰ διηγηθῆ, πόσῃ ἐγκράτειαν, καὶ πόσῃ κακοπάθειαν ἐμεταχειρίζετο ὁ τρισόλβιος. Πέρασας δὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς παραθαλασσίους τόπους, ἔγινεν εἰς πολλοὺς αἴτιος σωτηρίας διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐνεργηθέντων θαυμάτων.

Ἵστερον δὲ ἀφήνοντας τὰς μεταστάσεις τῶν τόπων ἐπῆγεν εἰς τὸ βουνὸν τὸ καλούμενον Στεῖριον, καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμεν εἰς ἑπτὰ χρόνους, προεῖπεν εἰς ὅλους τοὺς μαθητάς του, ὅτι ἔχει νὰ ἀποθάνῃ, καὶ ἔτσι ἐτελειώθη, παραδοὺς ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Κύριον.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νικηφόρος ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλεριανοῦ καὶ Γαληνίου τῶν Βασιλέων ἐν ἔτει 260 ἰδιώτης κατὰ τὴν τύχην. Οὗτος λοιπὸν εἶχε φιλίαν ὑπερβολικὴν μὲ κάποιον Σαπρίκιον Ἱερέα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας. Ὁ ὁποῖος ὕστερον ἐξ αἰτίας τινός, μᾶλλον δὲ ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας, ἐμίσησε τὸν Ἅγιον, καὶ ἐχθρὸς αὐτοῦ ἐγένετο ἀφιλιώτος. Ὅθεν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος πολλὰς φορές ἐμεταχειρίσθη μεσίτας, καὶ ἔβαλε διαλλακτὰς εἰς αὐτόν, ζητῶν συγχώρησιν καὶ τὴν παλαιὰν φιλίαν ἀνακαλοῦμενος. Ὁ δὲ Σαπρίκιος τελείως δὲν ἤθελε νὰ συγχωρήσῃ τὸν φίλον του, ἀλλ' ἐφύλαττε τὴν ἐχθρὰν καὶ τὴν μνησικακίαν εἰς τὴν καρδίαν του. Μίαν φορὰν δὲ ἐπιάσθη ὁ Σαπρίκιος ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρας, ὡς χριστιανὸς καὶ ὡς ἱερεὺς τῶν χριστιανῶν, καὶ ἐφέρετο εἰς τὸ νὰ βασανισθῇ.

Τότε ὁ θεὸς Νικηφόρος στοχασθεὶς, ὅτι ἦταν καιρὸς ἀρμόδιος διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Σαπρίκιον ἀπὸ τὴν ἐχθρὰν, ἔτρεξε καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του, παρακαλῶντας διὰ νὰ τὸν συγχωρήσῃ, καὶ μ' ὅλον ὁποῦ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος δὲν ἦταν αἷτιος τῆς τοιαύτης ἐχθρας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἰσηκούετο, διὰ τοῦτο πολλὰς φορές ἐπρόφθαινον ὁ αἰδιδιμος εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐκεῖνος νὰ καμφθῇ δὲν ἐβούλετο.

Ἄφ' οὗ δὲ ἐδοκίμασε πολλὰ βάσανα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν ἐπέισθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα, τέλος πάντων ἐκαταδικάσθη νὰ ἀποκεφαλισθῇ.

Ἐφέρετο λοιπὸν ὁ δυστυχὴς Σαπρίκιος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὸν Στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Τότε ὁ καλὸς Νικηφόρος, φοβηθεὶς, μήπως τὸ Μαρτύριον τοῦ Σαπρικίου γένη ἀπρόσδεκτον εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὸ πάθος τῆς ὀργῆς καὶ τῆς μνησικακίας ὁποῦ εἶχε, διὰ τοῦτο κάθε τρόπον ἔκαμνε διὰ νὰ τὸν καταπέσῃ νὰ διαλύσῃ τὴν ἐχθρὰν, ἵνα γένη τὸ Μαρτύριόν του ἀκατηγόρητον. Ὁ δὲ Σαπρίκιος, οὐδὲ τότε ἄφησε τὴν ὀργὴν καὶ τὴν μνησικακίαν. Ὅθεν γυμνωθεὶς ὁ ἄθλιος ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ σκοτισθεὶς κατὰ τὸν νοῦν, ἤρνήθη φεῖ! τὸν Χριστὸν καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον, ἔχασε καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο δὲ θεωρήσας ὁ μακάριος Νικηφόρος ἀμέτρως ἐλυπήθη. Ὅθεν πολλὰ δάκρυα ἔχυσε, καὶ πολλὰ καὶ παρεκάλεσε τὸν Σαπρίκιον, νὰ μὴν ἐκπέσῃ τελείως ἀπὸ τὸν Χριστόν, καὶ νὰ γένη παίγιον εἰς τοὺς ὀρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθροὺς, Τυράννους ὁμοῦ καὶ Δαίμονας.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλεγε τὰ λόγια του εἰς κωφόν, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν, διὰ τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἀρνηθέντος Σαπρικίου, ἐμβῆκεν ὁ τρισόλβιος Νικηφόρος εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου, καὶ ὠμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν.

Ὅθεν κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος, ἀπεκεφαλίσθη ὁ αἰδιμος, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν Στέφανον.

Τὸ δὲ ἑλληνικὸν αὐτοῦ Μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις· οὗ ἡ ἀρχή. «Οὐδὲν ἔοικεν ἀγάπης εἶναι μακαριώτερον». Ἐν δὲ τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλο Μαρτύριον αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχή. «Ἦν τις Πρεσβύτερος ὀνόματι Σαπρίκιος».

Ο ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

Ὁ Ἅγιος Ἱερομόρτυς Χαράλαμπος ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Σεβήρου, καὶ Λουκιανοῦ Ἡγεμόνος ἐν ἔτει 198, Ἱερεὺς τῶν Χριστιανῶν ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πόλει. Οὗτος λοιπὸν διδάσκων τὴν στρατὸν τῆς ἀληθείας, καὶ κηρύττων τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἄνωθεν τυράννων, καὶ ἐκδύθη τὴν ἱερατικὴν στολήν. Ἐπειτα ἐξέδαραν τὸ δέρμα ὄλου τοῦ σώματός του. Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπε αὐτὸν ὁ Ἡγεμὼν Λουκιανός, πῶς ὑπομένει γενναίως τὰ βάσανα, ἐθυμώθη, καὶ ἐπεχειρεῖ νὰ ξεσχίσῃ τὸν Ἅγιον μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, καὶ παρευθὺς ἐκόπησαν αἱ χεῖρές του, καὶ ἐκρεμάσθησαν ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος· ὁ δὲ Ἅγιος προσευχηθεὶς, ἔκαμεν αὐτὸν ὑγιᾶ.

Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ δήμιοι, Πορφύριος καὶ Βάπτος ὀνομαζόμενοι, ἀρνήθησαν τὰ εἶδωλα καὶ ἐπίστευσαν εἰς Χριστόν· ὁμοίως ἐπίστευσαν καὶ τρεῖς γυναῖκες, ὅπου ἐπαραστέκοντο ἐκεῖ καὶ ἔβλεπον, τοὺς ὁποίους ὄλους πιάσας ὁ Ἡγεμὼν, καὶ βασάνισας μὲ διάφορα παιδευτήρια ἀσπλάγχως αὐτοὺς ἀπεκεφάλισε. Διατί, ἀγκαλὰ καὶ ἰατρεύθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ὅμως κατὰ τὴν ψυχὴν ἔμεινεν ὁ ἄθλιος ἀγιάτρευτος. («Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ εἰς τὸν νέον Παράδεισον, ὅρα καὶ εἰς τὸν Μακάριον Χριστιανόπουλον).

Τὸ δὲ ἑλληνικὸν αὐτοῦ Μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις· οὗ ἡ ἀρχή «Βασιλεύοντος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ο ΟΣΙΟΣ ΦΛΑΒΙΑΝΟΣ

Οὗτος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Φλαβιανός ἐπῆγεν εἰς μίαν κορυφὴν ἐνὸς βουνοῦ, καὶ κτίσας ἓνα μικρὸν κελλάκι, ἔκλεισε τὸν ἑαυτοῦ εἰς αὐτό, καὶ ἐκεῖ διεπέρασε χρόνους ἐξῆντα, χωρὶς νὰ λαλήῃ εἰς κανένα, καὶ χωρὶς νὰ βλέπεται ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ νεύων

τὸν νοῦν του εἰς τὴν καρδίαν του, ἐφαντάζετο τὸν Θεόν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐλάμβανε κάθε παρηγορίαν, κατὰ τὴν προφητείαν τὴν λέγουσαν: «Κατατρυφήσον τοῦ Κυρίου, καὶ δώη σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου» (Ψαλμὸς λς', 4). Εἶχε δὲ ἓνα τόπον σκαμμένον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εὐγάνοντας τὸ χέρι του, ἐδέχετο τὴν τροφήν ὅπου τοῦ ἔφερνον. Πλὴν διὰ νὰ μὴ φαίνεται εἰς ἐκείνους ὅπου ἤρχοντο ἔξωθεν, εἶχε τὸν τόπον ἐκεῖνον σκαμμένον λοξῶς καὶ μὲ σχῆμα κυκλοειδές.

Ἡ τροφή του δὲ ἦτον ὄσπρια βρεγμένα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔτρωγε μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα.

Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ἔζησεν ὁ αἰοίδιμος χρόνους ὀλοκλήρους ἐξήκοντα, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τελείως οὔτε τὴν τροφήν του, οὔτε τὴν ὑψηλὴν ταύτην πολιτείαν του. Ὅθεν ἐκ τούτων ἐπλουτίσθη παρὰ Θεοῦ μὲ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων.

Δράκοντα γὰρ μεγαλότατον ἐθανάτωσε διὰ προσευχῆς του, καὶ μίαν ἀσπίδα ἐφόρευσε, καὶ πλῆθος ἀκρίδων ἐδίωξε ἀπὸ τὸ ἓνα χωράφιον, τὸ ὁποῖον ἐμελλον νὰ καταφάγουν. Αὐτὸς ἓνα νέον δαιμονισμένον, ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον ἠλευθέρωσεν, καὶ βυζὶ μιᾶς γυναικὸς βλαφθὲν ἀπὸ πάθος καρκίνου, ἰάτρευσε, καὶ ἓνα ὅπου ἐκτυπήθη ἀπὸ ταῦρον καὶ ἀπέθανε, τοῦτον ἀνέστησεν. Ἔτσι λοιπὸν διαπεράσας τὴν ζωὴν του ὁ τρισόλβιος, ἄλλαξε τὴν παροῦσαν πολύμοχθον καὶ πρόσκαιρον ζωὴν, μὲ τὴν αἰώνιον ἐκείνην καὶ μακαρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τώρα εὐφραίνεται.

Ο ΑΓΙΟΣ ΛΕΩΝ, ΠΑΠΑΣ ΡΩΜΗΣ

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις πατὴρ ἡμῶν Λέων ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαρκιανοῦ ἐν ἔτει 450, διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτοῦ σωφροσύνην καὶ καθαρότητα, καὶ διὰ τὸ εἰλικρινές καὶ ἀκατηγόρητον τῆς ζωῆς του, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἐπίσκοπος τῆς παλαιᾶς Ρώμης.

Ὅσίως λοιπὸν ποιμάνας τὸ ἰδικόν του ποίμνιον, τὰς τῶν αἰρετικῶν βλασφημίας ἠφάνισε μὲ τελειότητα, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Τετάρτης Συνόδου τῶν ἑξακοσίων τριᾶκοντα Πατέρων, τῆς ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθείσης ἐν ἔτει 451, ἣ ὁποία πολλὰ μὲν ἐξέθετο καὶ ἐδογματίσε περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, κατὰ κράτος δὲ ἀνέτρεψε τὰ δόγματα τῶν αἰρετικῶν ἐκείνων, ὅπου ἐφλυάρουν μίαν φύσιν καὶ μίαν ἐνέργειαν καὶ θέλησιν ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐπειδὴ γὰρ οἱ θεοστυγεῖς ἐκεῖνοι ἐμάχοντο εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐσπούδαζον νὰ ἀνασκευάσουν τὰ τῶν θείων πατέρων θεόπνευστα δόγματα, τούτου χάριν ὁ μακάριος οὗτος καμφθεὶς εἰς τὴν παρακάλεσιν, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν ὅλη ἡ Σύνο-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΡΘΩΣΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἐμπνευσμένη, πραγματικά, ἦταν ἡ ἰδέα ν' ἀφιερωθῇ μιὰ ἐβδομάδα ὀλόκληρη καὶ γιὰ τὸ παραστρατημένο παιδί. Κι' ἀξίζουσι γι' αὐτὸ πολλοὶ ἔπαινοι σ' ἐκείνους, ποὺ συνέλαβαν αὐτὴ τὴν ἰδέα. Γιατί, στὰ σημερινὰ μας χρόνια, ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ κρίσις γενικεύθηκε δυστυχῶς. Καὶ τὰ θεμέλια τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας κλονίζονται σοβαρά, μὲ τὸν ἀπώτερο κίνδυνον νὰ θρηνησῶμε ἀνεπανόρθωτα ἐρείπια καὶ συντρίμια!...

* *

Διάφορες συνθήκες τῆς ζωῆς συνετέλεσαν, ὥστε πολλὰ παιδιά νὰ παραστρατήσουν. Οἰκογενειακὲς ἀντινομίες· ὀλέθριες συναναστροφές· κοινωνικὲς ἀπρέπειες καὶ ἀναταραχές· κι' ἄλλες πολλές ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς εἶχαν σὰν ἄμεσο ἀποτέλεσμα πολλὰ παιδιά — νόθα ἢ ὀρφανὰ ἢ κι' ἐγκαταλελειμμένα πλάσματα — πρὶν ἀνοιξῆ τ' ὄμορφου λουλουδίου τῆς ζωῆς των, ἀντικρύζοντας τὸ γλυκὸ φῶς τῆς πρωϊνῆς των χαραυγῆς, νὰ μείνουν ἔρημα, στὴ διάθεσι τῶν παντοειδῶν κυμάτων. Κι' ἀνεμοδαρμένα φοβερὰ νὰ βυθι-

δος, ἐμεταχειρίσθη εἰς πολλὰς ἡμέρας νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν καὶ προσευχὴν.

Ὅθεν ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ τὸ ζωοποιὸν Πνεῦμα, ἐγγράφως ἐξέθετο καὶ ἐδιώρισε διὰ τὰ τότε ζητούμενα. Ἀνεκήρυξε γὰρ καθαρῶς δύο φύσεις καὶ δύο ἐνεργείας καὶ θελήσεις ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ταῦτα ἔστειλε δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν ἀνωτέρω Τετάρτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Τὴν ὁποίαν δεξάμενον τὸ πλῆθος τῶν ἐκεῖ συνηθροισμένων Ὁσίων Πατέρων, ἐστοχάσθη ταύτην στήλην Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι αὐτὴ ἐβγῆκεν ὡς ἀπὸ στόματος τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἀναπαυσαμένη ἡ Ἁγία ἐκείνη Σύνοδος, μὲ θάρρος περισσότερον ἀντιστάθη ἐναντίον τοῦ πλῆθους τόσοσιν τῶν Μονοφυσιτῶν, ὅσον καὶ τῶν Μονοθελητῶν, καὶ τούτων τὰς πολυπλόκους μηχανὰς διέλυσεν.

Καὶ ἡ μὲν Ἁγία ἐκείνη Σύνοδος ὕστερον ἀπὸ αὐτὰ διελύθη, ὁ δὲ θεσπέσιος Λέων μείνας ἀκόμη εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, καὶ ὡς φωστὴρ μὲ τὰς ἀρετὰς διαλάμπας, εἰς γῆρας βαθύ πρὸς Κύριον Ἐξεδήμησεν.

(Ἀπὸ τὸν «Συναξαριστὴν»
Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου)

σθοῦν, στὸ τέλος, μέσα στ' ἀπροσπέλαστα βάθη τῆς ἀβύσσου!

Οἱ κοινωνίες μας ἔχουν πολλὰ παραδείγματα νὰ μᾶς παρουσιάσουν. Ἀνήκουστες ληστεῖες· κλοπές· φόνοι· ἀνηθικότητες· κι' ἄλλα πολλὰ ἀδικήματα καὶ εἰδεχθῆ ἐγκλήματα, ποὺ προκαλοῦν τὸν τρόμο καὶ τὴ φρίκη, ἔχουν διαπραχθῆ, πολλές φορές, στὶς πόλεις καὶ στὴν ὕπαιθρο, ἀπὸ τέτοια παιδιὰ παραστρατημένα, ποὺ ἀφεθῆκανε ἀνελέητα στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, χωρὶς καμμιὰ ἐπίβλεψη. Ἔμειναν διψασμένα ἀπὸ στοργή, χωρὶς καμμιὰ ἀνατροφή κι' εὐλικρινῆ ἀγάπη· μὲ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα ἀτροφικὸ κι' ἀνυπαρκτο. Καὶ γι' αὐτὸ ἐβάδισαν ἀνεμπόδιστα στὸ δρόμο τοῦ ὀλέθρου.

Βαθειὰ λυπᾶται καθένας, ποὺ διαπιστώνει αὐτὴ τὴν τραγικὴ πραγματικότητα. Ἡ χρυσὴ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα· ἡ γλυκεῖα νοσταλγία καὶ τ' ὄνειρό μας γιὰ τὴν αὔριο, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμπνέη ἐνθουσιασμό κι' αἰσιοδοξία γιὰ μιὰ ἀνακαίνισι καὶ ἀναδημιουργία, εὐρίσκεται βυθισμένη μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι καὶ κυλίσεται στὸν κατήφορο τῆς ἠθικῆς ἐξαχρειώσεως, ὥστε νὰ μὴν ἔμπορῆ νὰ προσφέρῃ ἄλλο τίποτε, παρὰ καταστροφές καὶ τὴ συμφορά!

Γιὰ τὴν καταστολὴ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν ἀνόρθωσι καὶ τὴ σωτηρία αὐτῶν τῶν ἀνηλικῶν παραστρατημένων παιδιῶν, εἶναι ἀλήθεια, ὅτι πολλοὶ ἐνδιαφέρονται. Ἡ Ἐκκλησία μας, χωρὶς ἀμφιβολία, πρωτοπορεῖ καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἱερῆ προσπάθεια μ' ὅλα τὰ πνευματικά της μέσα, ποὺ διαθέτει. Καὶ ἡ Πολιτεία δείχνει στὸ θέμα τοῦτο κατανόησι καὶ καταβάλλει κι' αὐτὴ ἐπαινετὲς προσπάθειες. Πλὴν ὅμως, γιὰ νὰ ἐπέλθῃ τὸ ποθούμενο σωτήριο ἀποτέλεσμα, εἶναι ἀνάγκη ἀπαραίτητη νὰ προηγηθῆ μιὰ ἄλλη ἀνόρθωσις. Ἡ ἀνόρθωσις τῶν παραστρατημένων μεγάλων στὴν ἡλικία, ποὺ ὀργιάζουν ἀχαλίνωτοι μέσα στὴν κοινωνία· καὶ σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο. Χωρὶς αὐτὴ τὴ ριζικὴ μεταβολὴ κι' ἐπιστροφή τῶν μεγάλων εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀναμόρφωσις τῶν ἀνηλικῶν καὶ ἡ καταστολὴ τῶν ἐγκληματικῶν των τάσεων.

Μήπως ἐκεῖνοι δὲν δημιουργοῦν τέτοια τὰ παιδιὰ; Γονεῖς μέθυστοι, χαρτοπαίχται, ἄσωτοι, διεφθαρμένοι, ἀνεκκλησίαστοι κι' ἀμετανόητοι, βλάπτουν ἀνεπανόρθωτα τὰ παιδιὰ των, μέσα στοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας των. Ἀφοῦ, ὄχι μόνον τὰ στεροῦν τῆς τροφῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀπαραιτήτων γιὰ τὴν συντήρησί των· κι' ἔτσι ἐγκαταλελειμμένα καὶ πεινασμένα τρέχουν στοὺς δρόμους τῆς ἐπαιτείας καὶ ἀλητείας· ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὀλέθριο παράδειγμά των

τὰ ὠθοῦν συνεχῶς στήν ἴδια ἄσωτη ζωή, στοῦ ἐγκλημα καὶ τὴν ἀκολασία. Μεγάλοι, ἐπίσης, μὲ τις διάφορες κινηματογραφικὲς ταινίες, ποὺ ἀποπνέουν συνήθως τὴν ὁσμὴ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως, καὶ μὲ τις ἄπειρες ρυπαρογραφίες των στὸν κίτρινο τύπο, παρασύρουν τοὺς μικροὺς καὶ παρεκκλίνουν ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς σωφροσύνης. Διδάσκαλοι—ἐνίοτε— καὶ ἄλλοι πολλοὶ προβατόσχημοι λύκοι δὲν ἐξοπλίζουσι θρασύτατα τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ τὴν νεότητά με τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν ἀρνήσιν καὶ τὸν ὕλισμὸν κ' ἔτσι προετοιμάζονται μὲ φανατισμὸν γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν μὲ μανίαν, σὰν ἄγρια θηρία, μόλις ἔλθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή, ἐναντίον τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος;

* *

Βάζομε τὸ χέρι στὸν «τύπο τῶν ἡλῶν». Καὶ παρουσιάζομε, χωρὶς περιστροφῆς κ' ἐνδοιασμοῦ τὴν ἀληθινὴν ὄψιν τῆς κοινωνίας. Καὶ τὴν πρωταίτια τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῆς ἠθικῆς χρεωκοπίας πολλῶν ἀνηλίκων, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἐξακολουθεῖ δυστυχῶς νὰ τρέφεται κάθε μέρα μὲ τὰ κακὰ παραδείγματα τῶν μεγάλων. Καὶ γι' αὐτὸ σκοτίζεται ἀκόμη περισσότερο...

Τί χρειάζεται λοιπόν; Νὰ σταθοῦν στοῦ ὕψους των οἱ Γονεῖς. Κι' ὅλοι ὅσοι εὐρίσκονται σὲ ὑψηλὲς κοινωνικὲς θέσεις. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν ἔργον κ' ἀποστολὴν των νὰ ὀδηγοῦν τὰ παιδιὰ στὸν ἴσιον δρόμον, τὸ σωστό, τὸ δρόμον τῆς προόδου καὶ τοῦ ἐξευγενισμοῦ.

Τὸ φωτεινὸν παράδειγμα των θὰ ἐμπνεύσῃ στοῦ παιδι τὴν ἀθωότητα, τὴν ὁποία δύσκολα ξαναυρίσκει, ὅταν τὴν χάσῃ. Θὰ τοῦ διδάσῃ τὴν τιμιότητα καὶ τὸ σεβασμὸν στὰ ξένα πράγματα. Καὶ θὰ προσφέρῃ σ' αὐτὸ ὅ,τι ἐκλεκτὸ καὶ ἅγιον. Γιὰ νὰ μείνῃ πάντοτε ἄκακον, ἀθῶον, ἀμνησίκακον, ἀγνὸν κ' εὐεργετικὸν στὴν κοινωνίαν· ποῦ, μὲ τὴν καθόλου συμπεριφορὰν του, θὰ ὁμορφαινῇ τὴν ζωὴν καὶ θὰ τῆς δίνῃ νόημα καὶ περιεχόμενον, ὥστε τὸ μέλλον νὰ προοικονομεῖται ἐλπιδοφόρον κ' ὀλόλαμπρον. Γιατί, ἀπ' τὰ πρῶτά της βήματα ἡ παιδικὴ ἡλικία θὰ βαδίσῃ ἀσφαλῶς στὴν ἀληθινὴν της πορείαν καὶ κατεύθυνσιν. Κι' ὅταν τὴν διαδεχθῇ ἡ νεότης, θὰ εἶναι πάντα ὀρθὴ κ' ἀλύγιστη· πραγματικὰ χαριτωμένη κ' αἰσιόδοξη· μὲ θέλησιν καὶ πίστιν καὶ ζωὴν. Ποῦ θ' ἀποτελῇ τὸ δοξασμένον μέλλον τῆς Πατρίδος· καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας τὸ καύχημα.

Ἄρχιμ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ ΒΙΤΑΛΗΣ

ΑΦΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΛΘΕΙΝ ΠΡΟΣ ΜΕ . . .

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΠΙΤΑΓΗ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΙΚΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ

Ὑπὸ τίς εὐλογίας τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἡ καθιερωμένη ἀπὸ τῶν τελευταίων μεταπολεμικῶν χρόνων ἑβδομάς τῶν παραστρατημένων παιδιῶν. Ὁμίλησαν ἐπίλεκτοι ἀγορηταὶ καὶ ἐξεδηλώθη καὶ πάλιν ζωηρὸ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ παιδί.

Ἄλλη ἐκδήλωσις γιὰ τὴν προστασία τοῦ παιδιοῦ ἐξεδηλώθη καὶ ἀπὸ τὸ Πατριωτικὸ Ἰδρυμα τῶν Κυριῶν, μὲ τὴν ἀπόφασίν του ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν τοποθέτησιν σὲ κόλπους εὐπόρων καὶ εὐπολότητων οἰκογενειῶν μικρὰ παιδιὰ, ποῦ ἡ οἰκογενειακὴ τους ἀτμόσφαιρα ἔχει μολυνθῆ ἀπὸ παραστρατήματα, ἀκόμη καὶ ἐγκλήματα τῶν γονέων των. Αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις γιὰ τὸ παιδί, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς τοῦ ἡλικίας μέχρι τῶν πρώτων ἐφηβικῶν του χρόνων, μαρτυροῦν τὴν συνείδησιν καὶ τὴν κατανόησιν γιὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ παιδί, ποῦ ἀποτελεῖ καὶ μιὰ χριστιανικὴ ὑποχρέωσιν ἐπιτακτικὴ καὶ ἱερή.

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ πρὸς τὸ παιδί ἀπεδείχθη πρωταρχικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀνάπτυξίν του καὶ τὴ δημιουργίαν του, ὡς χριστιανοῦ καὶ ὡς μέλους τῆς κοινωνίας εἰς τὴν ὁποίαν ζῆ. Ἡ θαλπωρὴ τοῦ μητρικοῦ κόλπου καὶ ἡ τρυφερότης τοῦ μητρικοῦ ἢ καὶ τοῦ πατρικοῦ φιλήματος δὲν εἶναι ἐκδηλώσεις αἰσθηματικῆς, ἀλλ' ἀνάγκη ἀπαραίτητος γιὰ τὸ βρέφος. Ἀπὸ ἐπιστημονικῆς παρατηρήσεως διεπιστώθη, ὅτι τὸ φιλὶ τῆς μάνας δημιουργεῖ τὴν ἐστία τοῦ παιδιοῦ γέλιου καὶ ὅτι χωρὶς τὴν θερμὴν στοργὴν τῶν γονέων τὸ παιδί ἐμφανίζεται πάντοτε καχεκτικὸ καὶ μὲ τὸν ψυχικὸ πόνον ζωγραφισμένον στὰ χεῖλιν. Γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς υἰοθεσίας πτωχῶν καὶ ἐγκαταλελειμμένων ἀπὸ ἀγνώστους γονεῖς βρεφῶν προσφέρει μιὰν πολὺτιμον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν κοινωνίαν μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος. Ἡ ἀπόφασιν τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρυματος, ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν δημιουργίαν καινούργιας οἰκογένειας, ἀπομακρύνοντας τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἐν συνεχείᾳ μὲ ἄλλες ἐκδηλώσεις ἐνδιαφέροντος γιὰ τὸ παιδί, ὅπως ἡ προστασία τῶν παραστρατημένων καὶ ἡ τοποθέ-

τησις ἀναπήρων παιδιῶν τῶν ἐπαρχιῶν νοσηλευομένων στὸ ἴδρυμα τῶν ἀναπήρων τῶν Ἀθηνῶν σὲ οἰκογένειες στοργικῆς, μὲ θετῆς μητέρες, ποὺ ἐκδηλώνουν συγκινητικὸ κάποτε μητρικὸ φίλτρο γιὰ τὰ θετὰ ἀνάπηρα παιδιὰ τους, μαρτυροῦν ἓνα εὐρὺ πνεῦμα χριστιανικὸ καὶ ἀνθρωπιστικὸ.

Ἄθῶ ἀπολύτως εἶναι τὸ ἀτυχὲς βρέφος ἢ καὶ τὸ ἀναπτυσσό-
μενο παιδί, ἀπὸ τὴν ἀμαρτωλὴ συμπεριφορὰ καὶ τὴν σκληρότητα
τῶν γονέων του. Διὰ τὰ πλάσματα αὐτά, ποὺ τὰ περισσότερα τοῦ-
λάχιστον ἀπὸ αὐτὰ ἀποτελοῦν ὑπόσχεσιν φωτεινῆν τῆς φυλῆς, ἢ
κοινωνία καὶ τὸ κράτος ἔχει δημιουργημένους ἱερὲς ὑποχρεώσεις.
Εἶναι ἡ συγκινητικὴ καὶ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐπα-
ναλαμβάνεται : « Ἄφετε τὰ παιδιὰ ἐλθεῖν πρὸς με ».

Ἀπὸ τὴν νύκτα τοῦ θαύματος τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ,
τὸ παιδί ὡς βρέφος καὶ μεγαλύτερο κατόπιν, ὑψώθηκε στὴν
χριστιανικὴ καὶ τὴν ἀνθρώπινη συνείδησι, ὡς ἓνα σύμβολο ζωῆς
ἀξίας κάθε σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Ἡ οἰκουμένη συνεκλονίσθη
ὀλόκληρη μὲ τὴν ἀγριότητα τοῦ βρεφοκτόνου Ἡρώδου τῆς Ἰου-
δαίας καὶ ἡ Ῥαχὴλ κλαίοντα τὰ τέκνα τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ
παρηγορηθῇ. Εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους μας τοῦ ἐλληνικοῦ ἡ
ἀγάπη καὶ ὁ πόνος πρὸς τὸ παιδί στάθηκαν ὡς φωτεινὲς ἐκδη-
λώσεις ἐνὸς φωτεροῦ ψυχικοῦ κόσμου καὶ ὡς δείγματα ἀνθρω-
πισμοῦ κληροδοτημένου ἀπὸ παλαιῆς παραδόσεις τῆς φυλῆς. Τὸ
παιδομάζωμα τῶν ἐλληνοπαίδων ἀπὸ τοὺς βαρβάρους γιαννιτσά-
ρους καὶ προσφάτως ἡ τραγωδία τῶν παιδιῶν, ποὺ ἀπεσπάσθη-
σαν ἀπὸ τοὺς κόλπους τοὺς μητρικοὺς, γιὰ νὰ ὀδηγηθοῦν μακριὰ
ἀπὸ τὸ θερμὸ λίκνο τους καὶ τὴν οἰκογενειακὴ στοργή, μὲ ἀνίερο
σκοπὸ τὴν κατάπνιξι τοῦ ἔθνικοῦ των αἰσθήματος, ὑπῆρξαν θλι-
βερῆς καὶ μακρῆς σελίδες τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας καὶ ζωῆς. Ἡ
ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ πρὸς τὸ παιδί ἐμφανίζεται σήμερα ὡς
ἀνάγκη χριστιανικὴ καὶ ἀνθρωπιστικὴ περισσότερο ἴσως ἀπὸ
κάθε ἄλλῃ φορὰ. Τὰ προηγμένα εὐρωπαϊκὰ κράτη, ὅπως ἡ Δα-
νία, μᾶς δίδουν ἓνα παράδειγμα τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος γιὰ
τὴν προστασία τοῦ παιδιοῦ. Τὰ πάντα γιὰ τὸ παιδί σὲ μερικῆς
ἀπὸ τίς χώρες αὐτέες. Ἡ προστασία του ὑπὸ ὅλες τίς μορφῆς,
καὶ ἡ δημιουργία του ὡς πολίτου λυτρωμένου ἀπὸ τὸ βάρος
ἀμαρτιῶν γονέων καὶ μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἀγάπης καὶ
στοργῆς. Ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔμεινε καθυστερημένη μεταπολεμικὰ
τοῦλάχιστο εἰς τὴν προσπάθεια αὐτὴ γιὰ τοὺς βλαστοὺς τῆς
νέας γενεᾶς. Αἱ παιδοπόλεις, τὰ ἴδρύματα καὶ οἱ διάφορες
ὑπηρεσίαι προστασίας τοῦ παιδιοῦ, στάθηκαν εἰς ἓνα ὕψος ἀξιο-
λογο καὶ μὲ ἀπόλυτη κατανόησι τῆς σημασίας τῆς στοργῆς καὶ
τῆς προστασίας τοῦ παιδιοῦ. Ἡ Ἐκκλησία εὐλογῶντας τὴν

ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΟΙ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

357. Βλέπεις λοιπόν, πώς δὲν ἀπομένει καμμιὰ ἀπολογία γιὰ τὰ τυχὸν λάθη τους, ὅχι μονάχα σ' αὐτούς ποὺ τ' ἀρπάζουν τὸ ἀξίωμα αὐτό, μὰ καὶ σ' αὐτούς ποὺ φθάνουν σ' αὐτὸ μὲ τὴν προσπάθεια ἄλλων;

Γιατί, ὅταν τόσο πολὺ ἐτιμωρήθηκαν κ' ἐκεῖνοι ποὺ πολλὰς φορὰς τ' ἀρνήθηκαν καὶ ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς τοὺς ἐχειροτόνησε· καὶ δὲν ἤμπόρεσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον αὐτὸν οὔτε ὁ Ἀαρών, οὔτε ὁ Ἡλίας, οὔτε κ' ὁ μακάριος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ ἅγιος, ὁ Προφήτης,

προσπάθεια αὐτὴ δὲν ἦταν βέβαια δυνατὸν νὰ μὲνῃ ἀδιάφορη γιὰ τὸν καλλίτερο καὶ τὸν χριστιανικώτερο τρόπο τῆς προστασίας τοῦ παιδιοῦ μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς δυνατότητός της. Καὶ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀναμφισβήτητα αἱ μητροπόλεις τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀλλὰ τὸ σύνολον τῶν λειτουργῶν της. Κάθε ἐφημέριος, καὶ τοῦ πλέον ἀπομακρυσμένου ἀκριτικοῦ χωριοῦ, ἔχει τὴν ὑποχρέωσι νὰ φωτίζῃ τὴν παιδικὴ ἡλικία πρὸς τὸν εὐθὺ δρόμο, τὸν χριστιανικὸ καὶ τὸν ἐθνικὸ, καὶ νὰ καταβάλλῃ κάθε προσπάθεια, ὥστε νὰ μὴ λείψῃ ἡ μητρικὴ πρὸ παντὸς ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ δι' αὐτά. Τὸ ἔργο, ποὺ ἠϋλόγησε πρὸ ἡμερῶν ὁ Μακαριώτατος ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἐβδομάδος τοῦ παραστρατημένου παιδιοῦ, θὰ πρέπει νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ πλαίσιον τῶν ὑποχρεώσεων κάθε ἱερωμένου ὡς ποιμένος χριστιανικοῦ ποιμνίου. Ἡ συγκινητικὴ καὶ γεμάτη ἀνθρωπίνῃ τρυφερότητα φωνῆ τοῦ Θεανθρώπου θὰ πρέπει νὰ ἡχῇ βαθυτάτα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τῶν κληρικῶν μας.

«Ἄφετε τὰ παιδιά ἐλθεῖν πρὸς με
ὅτι αὐτῶν ἐστὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Καὶ ἡ θεία αὐτὴ ἀπήχησις τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου ἄς γίνε-
ται ἔργο ἐδραίωνοντας τὴν πίστι μας πρὸς τὴν διδασκαλία καὶ
τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ὁ θαυμαστός, πού ἦτανε πρᾶος περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον στὸν κόσμο μας, καὶ πού συνωμιλοῦσε σὰν φίλος μὲ τὸν Θεό· σ' ἐμᾶς, πού τόσο πολὺ ὑπολειπόμαστε ἀπὸ τὴν ἀρετὴ του, πολὺ λιγώτερο βέβαια θὰ εἶναι ἀρκετὸ πρὸς ἀπολογία μας, τὸ ὅτι ἔχομε ἡσυχὴ τῆ συνείδησής μας, πὼς δὲν ἐπεδιώξαμε καθόλου τὸ ἀξίωμα αὐτό.

358. Τὸν Ἰούδα τὸν ἐδιάλεξεν ὁ ἴδιος ὁ Θεός· καὶ τὸν κατὰταξε στὸν ἅγιον ἐκεῖνο χορό· καὶ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους μαζί, ἐχορήγησε καὶ σ' αὐτὸν τὴν ἀποστολικὴν ἀξία· καὶ μάλιστα τοῦδωκε κάτι περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους· νᾶναι δηλαδή ὁ διαχειριστὴς τῶν χρημάτων.

Λοιπὸν, τί μ' αὐτό; Μήπως τὴν ἀπέφυγε τὴν τιμωρία, ὅταν καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ τὰ μεταχειρίσθηκεν ἀντίθετα· κ' ἐπρόδωσε αὐτὸν πού εἶχεν ἀναλάβει νὰ κηρύττῃ· κ' ἐξώδεψε κακὴν κακῶς αὐτὰ πού τοῦ ἐμπιστεύθηκαν νὰ διαχειρίζεται τίμια; Μὰ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, τὴν ἔκαμεν ὁ ἴδιος σκληρότερη τὴν τιμωρία του. Καὶ πάρα πολὺ δίκαια.

359. Γιατὶ τίς τιμὲς πού μᾶς χορηγεῖ ὁ Θεός δὲν πρέπει νὰ τίς μεταχειριζώμαστε, γιὰ νὰ προσκρούωμε στὸ Θεό· ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ γινώμαστε περισσότερον εὐάρεστοι.

360. Αὐτὸς δέ, πού ἐπειδὴ ἐτιμήθηκε πιὸ πολὺ, ἔχει γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὴν ἀξίωσιν ν' ἀπαλλαγῇ, γιὰ τὸ καθετί, πού γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ, κάνει τὸ ἴδιο πρᾶγμα, πού θάκανε ἓνας ὁποιοσδήποτε ἄπιστος Ἰουδαῖος, πού ἀφοῦ ἄκουσε τὸ Χριστὸ νὰ λέῃ «ἂν δὲν ἐρχόμουν νὰ τοὺς μιλοῦσα, δὲν θάχανε ἁμαρτία. Κι' ἂν δὲν ἔκανα ἀνάμεσά τους θαύματα πού κανεῖς ἄλλος δὲν τᾶκανε, δὲν θάχανε ἁμαρτία», θὰ κατηγοροῦσε τὸ Χριστὸ καὶ τὸν Εὐεργέτη μας λέγοντας·

—«Γιατὶ λοιπὸν ἤλθες κ' ἐμίλησες; καὶ γιατί τᾶκανες τὰ θαύματα; Μήπως γιὰ νὰ μᾶς τιμωρήσῃς περισσότερο;»

361. Αὐτὰ ὅμως τὰ λόγια ταιριάζουν σὲ τρελλούς· καὶ σὲ παντελῶς ἀνισόρροπους. Γιατί δὲν ἦλθε ὁ γιατρός, γιὰ νὰ σὲ χειροτερέψῃ περισσότερο· ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ γιατρέψῃ· καὶ γιὰ νὰ σ' ἀπαλλάξῃ ὅλως διόλου ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια σου. Ἐσὺ δὲ αὐτόθελά σου ἐστέρησες τὸν ἑαυτό σου ἀπὸ τὴν βοήθειά του. Δέξου λοιπὸν τώρα καὶ μεγαλύτερη τὴν τιμωρία. Γιατί, ὅπως ἂν παραδεχόσουνα τὴν θεραπεία του, θὰ ἐλυτρωνόσουνα ἀπὸ κάθε σου προηγουμένον βάσανο, ἔτσι καὶ τώρα, πού μόλις τὸν εἶδες κ' ἦλθε τὸν ἀπέφυγες, δὲν θὰ μπορέσῃς πλέον νὰ λυτρωθῆς ἀπ' αὐτά. Κι' ἐφ' ὅσον δὲν τὸ μπορεῖς, καὶ γι' αὐτὰ θὰ τιμωρηθῆς, μὰ καὶ γιὰ καθετὶ ἄλλο, πού ὅσο αὐτὸ ἐξαρτώτανε ἀπὸ σένα, συνετέλεσες νὰ πάῃ χαμένη ἢ προσπάθειά του.

362. Γιὰ τὸν λόγο δὲ αὐτό, δὲν εἶναι ἴδια ἡ τιμωρία πού μᾶς περιμένει, προτοῦ νὰ τιμηθοῦμε ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ ὕστερα, ἀφοῦ δεχθοῦμε τὶς τιμές. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερη κατόπιν. Γιατί αὐτός, πού οὔτε μὲ τὴν εὐεργεσία δὲν ἐβελτιώθηκε, εἶναι δίκαιο νὰ τιμωρῆται περισσότερο.

363. Ἀφοῦ λοιπὸν σοῦ ἀπόδειξα, πὼς ἡ ἀπολογία αὐτὴ εἶναι ἀνίσχυρη, καὶ πὼς ὄχι μονάχα δὲν ὠφελεῖ ἐκείνους, πού καταφεύγουν σ' αὐτή, ἀλλὰ καὶ τοὺς προδίνει περισσότερο, πρέπει, γιὰ τὸ καλὸ μας, νὰ βροῦμε μιὰν ἄλλην ἀσφάλεια.

364. Βασίλειος. — Ποιὰ εἶναι λοιπὸν αὐτή; Γιατί ἐγὼ τοῦλάχιστον, δὲν ἠμπορῶ τώρα ν' ἄλλθω στὸν ἑαυτό μου. Τόσο πολὺ μ' ἐφόβισες καὶ τόσο μ' ἐκατατρόμαξες μὲ τὰ λόγια σου αὐτά.

— Σὲ παρακαλῶ καὶ σὲ ἱκετεύω - τ' ἀπάντησα - μὴν ἀφήνῃς τὸν ἑαυτό σου νὰ καταβάλλεται τόσο πολὺ. Γιατί ὑπάρχει, σὲ βεβαιῶ, ὑπάρχει κάποια ἀσφάλεια. Γιὰ μᾶς δηλαδή, πού εἴμαστε ἀνήμποροι, τὸ νὰ μὴ πέσωμε στὸ λάκκο αὐτὸ ποτέ. Γιὰ σᾶς δὲ πού εἴσθε

δυνατοί, τὸ νὰ μὴν ἔχετε μὲν σ' ἄλλο τίποτε κρεμασμένες τις ἐλπίδες τῆς σωτηρίας σας· ὅταν ὅμως δεχθῆτε τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ μὴ κάνετε τίποτε, πού νᾶναι ἀνάξιο καὶ τῆς δωρεᾶς αὐτῆς, καὶ τοῦ Θεοῦ πού σᾶς τὴν παρεχώρησε.

366. Γιατὶ θᾶξιζαν νὰ ὑποστοῦνε τὴν πιὸ μεγάλη ποινή, ὅσοι μετὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ ὕστερα ἀπὸ δική τους προσπάθεια, κάνουν ἔπειτα κακὴ χρῆση τοῦ πράγματος, εἴτε ἀπὸ ἀναμελιά τους, εἴτε ἀπὸ φαυλότητα, εἴτε καὶ ἀπὸ ἀπειρία τους. Ὅμως δὲν συγχωροῦνται γι' αὐτὸ κ' ἐκεῖνοι πού δὲν ἔκαμαν καμμιὰ προσπάθεια· ἀλλὰ κι' αὐτοὶ εἶναι στερημένοι ἀπὸ κάθε δικαιολογία.

367. Γιατὶ πρέπει, νομίζω, κι' ἂν εἶναι πάρα πολλοὶ αὐτοὶ πού τοὺς προτρέπουν καὶ πού τοὺς ἐξαναγκάζουν, νὰ μὴν ἀποβλέπουν σ' αὐτούς· ἀλλὰ ἀφοῦ ὑποβάλλῃ ὁ καθένας τὴν ψυχὴν του σ' ἔλεγχο προηγουμένως· καὶ ἀφοῦ ἐρευνήσῃ τὰ πάντα μὲ ἀκρίβεια, τότε καὶ μόνον νὰ ὑποχωρήσῃ σ' αὐτούς, πού τὸν ἐξαναγκάζουν.

368. Τώρα ὅμως, τὸ νὰ κτίσῃ μὲν σπίτι, ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τ' ἀναλάβῃ κανένας ἀπ' αὐτούς πού δὲν εἶναι τεχνίτες οἰκοδόμοι· οὔτε κ' ἓνας πού δὲν ξέρει νὰ κάνῃ τὸ γιατρό, θὰ ἐπιχειροῦσε ποτὲ νὰ καταπιασθῇ μ' ἀρρωστημένα σώματα· ἀλλὰ κι' ἂν εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ πού τὸν ἐξωθοῦν στανικά του, θ' ἀρνηθῇ· κι' οὔτε θὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ ντροπὴν, ἐπειδὴ δὲν ξέρει. Ὅταν δὲ πρόκειται νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὴν φροντίδα γιὰ τόσους πολλούς, δὲν θὰ ἐξετάσῃ προτιήτερα τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ θὰ δεχθῇ τὴν διακονία αὐτῆ, ἔστω κι' ἂν δὲν ξέρῃ ἀπολύτως τίποτα, ἐπειδὴ ὁ ἓνας τὸν προτρέπει, κι' ὁ ἄλλος τὸν βιάζει, καὶ γιὰ νὰ μὴν προσκρούσῃ στὸν τάδε;

369. Καὶ πῶς λοιπὸν δὲ θὰ βάλῃ σ' ὀλοφάνερο κίνδυνο καὶ τὸν ἑαυτό του, μὰ κ' ἐκείνους μαζί; Γιατὶ ἐνῶ

Θὰ μποροῦσε μονάχος του νὰ σωθῆ ὁ ἴδιος, τώρα μαζί με τὸν ἑαυτό του καταστρέφει κι' ἄλλους. Γιατί ἀπὸ ποῦ μπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ σωτηρία; κι' ἀπὸ ποῦ νὰ ἐπιτύχῃ συγχώρεση; ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ με τὰ παρακάλια τους θὰ μᾶς σώσουν τότε; μήπως αὐτοὶ ποὺ τώρα μᾶς πιέζουν καὶ ποὺ μᾶς σέρνουν με τὸ στασιό; μὰ ποιός, σ' ἐκείνη τὴν περίσταση, θὰ σώσῃ κι' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους; γιατί κ' ἐκεῖνοι γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴ φωτιά, ἔχουν ἀνάγκη νὰ βοηθηθοῦν ἀπὸ ἄλλους.

370. Κι' ὅτι δὲν σοῦ τὰ λέω τώρα αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ φοβίσω, ἀλλὰ σοῦ λέω τὰ πράγματα ἀληθινὰ ὅπως εἶναι, ἄκουε τι λέει ὁ μακάριος Παῦλος στὸ μαθητὴ του τὸν Τιμόθεο, τὸ γνήσιο κι' ἀγαπημένο του παιδί· «Μὴν βάζῃς βιαστικὰ τὰ χέρια σου ἐπάνω σὲ κανένα· κι' οὔτε νὰ παίρνῃς ἐπάνω σου ξένες ἁμαρτίες».

371. Εἶδες ἀπὸ ποιό, ὄχι κατηγορητήριο μονάχα, ἀλλὰ κι' ἀπὸ ποιά τιμωρία ἐγλύτωσα, ὅσο αὐτὸ ἦτανε στὸ χέρι μου, ἐκείνους ποὺ ἤθελαν νὰ με σπρώξουν σ' αὐτό;

372. Γιατί, ὅπως γι' αὐτοὺς ποὺ ἐκλεγήκανε δὲν εἶναι ἀρκετὸ γιὰ ἀπολογία τους, τὸ νὰ λένε «δὲν ἤλθα μονάχος μου, καὶ χωρὶς νὰ με προσκαλέσῃ κανείς»· οὔτε καὶ ὅτι «δὲν τὸ ἤξερα ἀπὸ προτήτερα καὶ γι' αὐτὸ δὲν τ' ἀπέφυγα»· ἔτσι κι' αὐτοὺς ποὺ προβαίνουνε σὲ χειροτονία δὲν ἠμπορεῖ νὰ τοὺς ὠφελήσῃ διόλου, ἀν ἰσχυρίζωνται, πῶς δὲν τὸν ἤξεραν αὐτὸν ποὺ ἐχειροτονήθηκε.

373. Ἀλλὰ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ καὶ μεγαλύτερο ἀκόμη γίνεται τὸ ἐγκλημά τους· γιατί ἀκριβῶς ἐβοήθησαν ἓνα ποὺ δὲν τὸν ἤξεραν. Κι' αὐτὸ ποὺ νομίζουν πῶς εἶναι ἀπολογία τους μεγαλώνει τὴν κατηγορία τους.

374. Γιατί πῶς δὲν εἶναι ἄτοπο πρᾶγμα, ὅταν μὲν θέλωμε ν' ἀγοράσωμε κάποιον ζωντανό, καὶ στοὺς για-

τρούς νὰ τὸ δείχνωμε, καὶ νὰ ζητᾶμε γιὰ τὴν ἀγορά του ἐγγυητές, καὶ νὰ παίρνωμε ἀπὸ τοὺς γειτόνους πληροφορίες· κ' ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, νὰ μὴν ἔχωμε ἀκόμη πεποίθησι, ἀλλὰ καὶ νὰ ζητᾶμε ἀρκετὸ διάστημα γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσωμε· ὅταν δὲ πρόκειται νὰ κατατάξωμε κάποιον σ' ἓνα τόσο μεγάλο λειτούργημα, νὰ τὸ ἀποφασίζωμε, ἔτσι ἀπλῶς κι' ὡς ἔτυχε· ἀνάλογα ἢ μὲ τὴν εὐνοϊκὴ μαρτυρία κάποιου, ἢ καὶ μὲ τὴν ἐχθρικὴ ἄλλων, χωρὶς νὰ κάνωμε καμμιάν ἄλλην ἐξέτασι;

375. Ποιὸς λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ θάπρεπε νὰ μᾶς βοηθήσουν, θὰ μπορέσῃ τότε νὰ μᾶς σώσῃ μὲ τὰ παρακάλια του, ἀφοῦ κι' αὐτοὶ θάχουν ἀνάγκη ἀπὸ προστασία;

376. Γι' αὐτὸ λοιπὸν, κι' αὐτὸς ποὺ πρόκειται νὰ χειροτονήσῃ πρέπει νὰ κάνῃ πολὺ μεγάλην ἔρευνα· καὶ μεγαλύτερην ἀκόμη κι' ἀπ' αὐτόν, ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται νὰ χειροτονηθῇ.

377. Γιατὶ κι' ἂν ἔχη συμμετόχους στὴν ποιή, γιὰ τὰ ὁποιαδήποτε σφάλματά του, αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐξέλεξαν, δὲν εἶναι κι' ὁ ἴδιος ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴν τιμωρία, ἀλλὰ θὰ ὑποστῇ ἀκόμη μεγαλύτερη.

378. Ἀρκεῖ μονάχα νὰ μὴν ἐνήργησαν αὐτοὶ ποὺ τὸν ἐξέλεξαν, ἀντίθετα πρὸς ὅ,τι τοὺς ἐφάνηκε σωστό, ἀπὸ κάποιαν ἀνθρώπινην ἀφορμὴ. Γιατὶ ἂν ἀποκαλυφθῇ μιὰ τέτοια ἐνέργειά τους, καὶ πῶς ἐνῶ τὸν ἤξεραν κάποιον ὡς ἀνάξιον, εὐρῆκαν κάποια πρόφασιν καὶ τὸν ἐπροστάτευσαν, θὰ εἶναι καὶ γι' αὐτοὺς ἴδια τὰ βασανιστήρια· κι' ἴσως μάλιστα μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ βασανιστήρια ἐκείνων, ποὺ ἀνέδειξαν κάποιον ἀκατάλληλον. Γιατὶ αὐτὸς ποὺ παρεχώρησεν ἐξουσία σὲ κάποιον ποὺ θέλει νὰ βλάβῃ τὴν Ἐκκλησίαν, πρέπει νὰ θεωρηθῇ, πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ αἴτιος γιὰ κάθε κακὴν ἐνέργειαν ἐκείνου.

Μετάφρ. ΘΕΟΔΟΣΗ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΕΝΟΣ ΑΝΑΧΩΡΗΤΟΥ

Ο Ι Μ Υ Θ Ο Ι

Οί μῦθοι εἶναι ἀπὸ τὰ ὠραιότερα δημιουργήματα τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

Ὅταν λέμε μῦθος, ἐννοοῦμε μιὰν ἀντίληψη τοῦ κόσμου συμβολική. Μιὰ διήγηση δηλαδή, ποῦ δὲν ἀναφέρεται σὲ κάτι ὑπαρκτό, οὔτε κ' ἔχει σχέση μὲ τὴ χειροπιαστὴ πραγματικότητα. Ἀλλὰ ἐκφράζει μιὰ πραγματικότητα τοῦ πνεύματος. Ἐναν ὄραματισμὸ δηλαδή, ποῦ τὸ στικμόνι του εἶναι καπνὸς καὶ ἀγέρας.

*

Κι' ὅμως τὸ λάθος μας εἶναι μεγάλο. Πολὺ μεγάλο μάλιστα. Καὶ τοῦτο, γιὰτι κρίνομε ἀπὸ τὰ φαινόμενα μόνο· κι' ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μονάχα περίβλημα.

Ἄν ὅμως ἐπιχειρήσωμε ν' ἀπελευθερώσωμε καὶ ν' ἀπογυμνώσωμε τὸ μῦθο ἀπὸ τὸ ντύμα του αὐτό, ποῦ συχνὰ εἶναι πολύπτυχο καὶ φανταχτερό, κι' ἂν ἀναζητήσωμε τὸ ἐσωτερικὸ του νόημα, τότε θὰ αἰσθανθοῦμε ἐκπληξή. Γιὰτι θὰ ἰδοῦμε, γεμάτοι ἀπὸ θάμβος, ὅτι κάθε μῦθος εἶναι κ' ἓνα σύμβολο. Μιὰ εἰκόνα ὄρατὴ κάποιου πράγματος ἀόρατου. Κ' ἓνας δρόμος κρυφός, ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ πάντα σὲ μιὰ πραγματικότητα ποῦ βρίσκεται μακρῶς, καὶ σ' ἓνα δάθος ἐπάνω ἀπὸ τὴ φυσικὴν ἀτμόσφαιρα.

Κι' ὅπως τὰ ἰδεογράμματα καὶ τὰ ἱερογλυφικὰ σημεῖα ἐκφράζουσι πάντα τους ἓνα γεγονὸς ἢ μιὰν ἰδέα, ἔτσι καὶ οἱ μῦθοι, οἱ κάθε λογῆς μῦθοι συμβολίζουνε μιὰ φυσικὴ ἢ πνευματικὴ πραγματικότητα.

*

Οἱ μῦθοι εἶναι, κατὰ κανόνα, ἐπίνοια τῆς πρωτόπλαστης διανοήσεως, ποῦ τότε ἢ δημιουργικὴ κίνηση τοῦ πνεύματος εἶναι ζωηρὴ, ὅπως τοῦ φύτρου, ποῦ ξεπετιέται τὴν ἀνοιξή. Γι' αὐτὸ προσιδιάζουσι στοὺς νέους λαοὺς καὶ στὴν αὐγὴ τῆς ζωῆς τους· κ' ἔχουσι τὴν ὁμορφιά τῆς καὶ τὴ δροσιά τῆς.

Στὴν ἐποχὴ μας, ποῦ ἢ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει γίνεσι περίπλοκη, καὶ ποῦ βασανίζουσι τὴ ζωὴ μας χίλιες δυὸ ἀνησυχίες, δύσκολα πολὺ δημιουργοῦνται μῦθοι. Σήμερα τὸ πνεῦμα ἐδάρινε θαρρεῖς ἀπὸ τὴν γνώση· καὶ δὲν πετᾷ πλέον, ἀλλὰ ψάχνει πασπατευτὰ παντοῦ· καὶ σὰν τὸ Θωμᾶ ζητᾷ νὰ δάλη τὸ δάκτυλο στὸν «τύπο τῶν ἡλων». Κι' ὅπως ὁ παγωμένος ἀγέρας κρουσταλλιάζει καὶ νεκρῶνει τὰ χῶματα, ἔτσι κι' ὁ ὀρθολογισμὸς δὲν ἀφήνει νὰ φυτρώσῃ μέσα μας τὸ ἐξωτικὸ λουλούδι τοῦ μῦθου. Καὶ σιγά σιγά, συνηθίζομε νὰ βλέπωμε σὰν τελικὴ καὶ σὰν ἀπόλυτη πρα-

γματικότητα μονάχα τὸ φυσικὸ κόσμος, κι' ἔτι μᾶς προσφέρει ἡ ζωή. Καί τότε, σὰν φαρμακερὸ μανιτάρι, ξεπετιέται καί γεννιέται ὁ ἀντιθρησκευτικὸς καί ἄθεος ὕλισμός.

*

Ὁ μῦθος ζῆ μέσα μας, ὅπως τὸ σύννεφο — σὰν ἀθώρητη οὐσία — στὸν δλογάλανον οὐρανό. Κι' ὅπως ἐκεῖνο, ξαφνικὰ παίρνει κι' αὐτὸς ζωὴ καί σχῆμα. Εἶναι τ' ὄνειρο τοῦ ἀπλοῖκου ἀνθρώπου· ποὺ ζῆ βυθισμένος δλόκληρος μέσα στὴ Φύση· καί θαμποξεχωρίζει γύρω του τὰ σημάδια μιᾶς ἄλλης μυστηριώδικης ζωῆς.

Γύρω του ἀπλώνεται ἀπέραντος κι' ἀνεξιχνίαστος ὁ κόσμος. Καί καθετί, ποὺ βλέπει καί ποὺ ξετυλίγεται ἐμπρός του, τοῦ δημιουργεῖ μιὰ νέα συνείδηση. Καί τοῦ ζυπνᾷ συναισθήματα καί στοχασμούς, ποὺ τοὺς ἐξωτερικεύει καί τοὺς ἐνσαρκώνει μὲ τὴ συμβολικὴν ἔκφραση τοῦ μύθου.

Ὅσο δὲ δημιουργικώτερος κι' ὅσον αἰσθαντικώτερος εἶναι ἕνας λαός, τόσο ὠραιότεροι καί τόσο βαθύτερο νόημα ἔχουνε οἱ μῦθοί του. Κι' ἕνας λαός, χωρὶς τὴ σφραγίδα τῆς πνευματικῆς δωρεᾶς, δὲν ἔμπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ μύθους. Χρειάζεται δραματισμὸς καί σίρτημα ἐσωτερικὸ καί ἀνησυχία δαθεια, γιὰ νὰ γεννηθῇ ὁ μῦθος. Λίγγο του εἶναι ἡ φαντασία. Καί εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν πνέῃ γύρω του σὰν ἀνοιξιάτικος μυρωμένος ἀγέρας, τὸ Πνεῦμα. Ἔτσι καί στὴ θάλασσα· ἂν δὲν τὴν τρικυμίσῃ ὁ ἄνεμος, δὲν φανερώνονται στὴν ἄπλα τῆς τὰ ἐξαισία ἀνθίσματα τῶν ἀφρῶν.

*

Μὲ τὸ μῦθο, τὸ ἀθώρητο γίνεται αἰσθητὸ καί ζωντανὴ εἰκόνα. Τὸ ὑπερφυσικὸ καί τὸ υπερβατό, φυσικὸ καί γήινο. Τὸ ἄπιαστο χεροπιαστό. Καί μ' ἕνα λόγο ὁ ἐσώτατος στοχασμὸς καί ἡ πνευματικὴ αἴσθησις, μεταφέρονται στὶς φυσικὲς μας αἰσθήσεις καί ντύνονται μὲ σάρκα καί μὲ ὄστα. Κ' ἔτσι ὁ μῦθος γίνεται ὁ συνδετικὸς κρίκος δύο κόσμων. Τοῦ πνευματικοῦ δηλαδὴ καί τοῦ φυσικοῦ, ποὺ κατὰ κάποιον τρόπο τὸν ἐξωραΐζει καί τὸν καθαγιάζει.

Πουθενὰ ἄλλοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν κατώρθωσε νὰ γίνῃ μὲ τόση μουσικότητα, ἐκφραστικὸς, ὅσο στὴ γοητευτικὴ διήγησις τοῦ μύθου. Πουθενὰ ἄλλοῦ ἢ ἀνταύγεια τοῦ θείου μυστηρίου τοῦ κόσμου δὲν ἐμφανίζεται τόσο λαμπρῇ καί μὲ τόσην ὑποβλητικὴν ὀμορφιά, ὅσο στὸ μῦθο. Νομίζει κανεὶς, πὼς τὸ ἄκτιστο δημιουργικὸ φῶς διαπερνᾷ τὴ θαρεια καί σκοτεινὴν ὕλη καί τὴν κάνει νὰ φωσφορίζῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΘΙΜΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ

Εἶναι κοινὸ μυστικόν, ὅτι γιὰ τοὺς πραγματικὰ ψυχικὰ πολιτισμένους ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει κανένα πρόσωπο στὸν ἐπίγειο κόσμον προσφιλέστερο ἀπ' τὴν καλὴ μητέρα. Κι' ὁ πατέρας κι' οἱ ἀδελφοὶ κι' ὁ σύζυγος κ' ἡ σύζυγος εἶναι βεβαίως πολὺ προσφιλεῖς μας πρόσωπα, ἀλλὰ στὴ βαθμολόγησιν τῆς ἀγάπης μας προεξέχει, ὅπωςδὴποτε, ἡ καλὴ μητέρα. Ὅπως δὲ λέγει ὁ διακεκριμένος Γάλλος συγγραφεὺς Ὁνορέ Ντὲ Μπαλζάκ, «ἀπὸ τὴν ζωὴν μας δὲν θὰ συναντήσουμε — μετὰ τὸ Δημιουργόν — μιὰ στοργὴν καλύτερην, πῶς βαθεῖαν, πῶς ἀφιλοκερδῆ ἀπ' ἐκείνην τῆς πονετικῆς κι' ἀνώτερης σὲ αἰσθήματα μητέρας». Τὴν ἀδιάφυστη αὐτὴ ἀλήθεια δὲν παύουν νὰ μᾶς τὴν ὑπεθυμίζουσιν, μαζὶ μὲ τὸν Μπαλζάκ, κι' ἄλλοι μεγάλοι συγγραφεῖς, παλαιοὶ καὶ νέοι, ἐνῶ τὸ θεόπνευστο Βιβλίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς μᾶς παρέχει, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ὑποδειγματικὴν μητέρα τῆς Παρθένου Μαρίας, τοῦ Προφήτου Σαμουὴλ, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, κι' ἄλλες, τὸ ἰερώτερον παράδειγμα τῆς Μητέρας τῶν Μητέρων, ὡς τὴν ἐξιδανικεῖ ἡ Παναγία.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ γράφει στοὺς «Ἀθλίους» του, ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ χτίζουμε σχολεῖα κι' ὄχι φυλακὰς, ἐνῶ ὁ Ζ. Χέρμπερτ ὑποστηρίζει ὅτι «μιὰ καλὴ μητέρα ἀξίζει ἑκατὸ δασκάλους». Κι' ὁ Μέγας Ναπολέων προσθέτει, μιλιῶντας γιὰ τὴν Πατρίδα του, ὅτι «ἡ Γαλλία γιὰ νὰ προάγεται στὴν ἀναγέννησίν της, δὲν χρειάζεται τίποτε περισσότερον ἀπὸ μητέρας μ' ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς τους». Μιὰ καλὴ μητέρα εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ πλῆθος ἐκπαιδευτικῶν. Αὐτὸ εἶναι σωστὸ, γιὰτὶ ἡ μητέρα βρίσκειται σ' ἄμεση πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ παιδί της, ἀπ' τὴν ὥραν ποὺ θὰ γεννηθῆ. Κι' αὐτὴ, ἐφ' ὅσον εἶναι χριστιανικὰ διαπαιδαγωγημένη, γίνεται ὁ πρῶτος σπουδαῖος παιδαγωγός του. Ὅστερα ἔρχονται τὸ σχολεῖο καὶ τὸ Κατηχητικὸ τῆς Ἐκκλησίας νὰ προσθέσουν τὴ δικήν τους εὐεργετικὴν ἐπιρροήν, χωρὶς ὅμως, καὶ τότε, νὰ σταματᾷ τὸν ἀτομικὸν τῆς θεάρεστον ρόλον, συνεργαζομένην, πρὸς τοῦτο, μὲ τὸν καλὸν πατέρα, «ὅπως — κατὰ τὸν Πλάτωνα — βέλτιστος ἔσται ὁ παῖς». Τὸν μαθαίνει, μὲ ὑπομονὴν κι' ἐπιμονὴν ἀποστολικήν, «ὅτι τὸ μὲν δίκαιον, τὸ δὲ ἄδικον, καὶ τότε μὲν καλόν, τότε δὲ αἰσχρόν, καὶ τότε μὲν ὄσιον, τότε δὲ ἀνόσιον, καὶ τὰ μὲν ποιεῖ, τὰ δὲ μὴ ποιεῖ» (Πλάτωνος Πρωταγόρας 15, 3, 5). Κατὰ δὲ τὸν Χριστιανικὸν Πολιτισμὸν, τὸν μαθαίνει κάθε τι εὐάρεστο καὶ δυσάρεστο στὸ Θεόν, ὥστε δικαιολογημένα ὁ Παροιμιστής ἔχει γράψει, ὅτι «σοφαὶ γυναῖκες ἄκοδομησαν οἴκους, ἡ δὲ ἄφρων κατέσκαψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς» (Πα-

ροιμ. ιδ' 1). 'Ο Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μᾶς ρωτᾷει, συμπερασματικά : «τί μητρὸς θαυμασιώτερον ;»

Τέλος, ὁ Μέγας Ναπολέων δὲν ἀστοχεῖ καθόλου ὅταν ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ Γαλλία — καὶ κάθε χώρα, ὡς εἶναι ἐπόμενο — γιὰ νὰ προάγεται οὐσιαστικά καὶ ὄχι ἐπιφανειακά, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐκλεκτὲς μητέρες, τίς ὁποῖες ἐδημιούργησεν ὁ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων — κατὰ μιὰ σχετικὴ λαϊκὴ παροιμία — γιὰ νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύουν παντοῦ καὶ πάντοτε σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐνδεδειγμένη ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τους καὶ τὴν ἀνάδειξη χρηστῶν χαρακτήρων. «Τὰ ἑννέα δέκατα τῶν μεγάλων ἀνθρώπων — ἀποφαινεται ὁ ἐθνικὸς μας ποιητὴς Κωστῆς Παλαμᾶς — στίς μητέρες τους ὀφείλουν τὸν πυρῆνα τοῦ μεγαλείου τους». Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ Ἱστορία, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ πρὸ πάντων, εἶναι ἐπιβεβαιωτικὴ καὶ παρέχει παραδείγματα τέτοιων ἀξιοθαύμαστων μητέρων, περὶ τῶν ὁποίων βρίσκουν ἀπόλυτη ἐπαλήθευση οἱ λόγοι τοῦ Γ. Γούαλαντ, ὑποστηρίζοντος ὅτι «τὸ χέρι, ποῦ λικνίζει τὸ λίκνο, εἶναι τὸ χέρι, ποῦ κυβερνᾷει τὸν Κόσμον». Κι' ἀληθινὰ ἐξέχουσες προσωπικότητες, Ἅγιοι τῆς Χριστιανικῆς μας Ἐκκλησίας, ἰδίως, εἶχαν ὡς πρῶτους παιδαγωγοὺς τους τίς μητέρες τους, εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτο τὸ γραφὲν περὶ τοῦ εἰδωλολάτρου φιλοσόφου Λιβανίου, εἰπόντος περὶ τῆς μητέρας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τῶν ὁμοίων τους τὸ περίφημο ἐκεῖνο «βαβαὶ οἶαι παρὰ Χριστιανοῖς γυναῖκες εἰσι» (ἀλλοίμονο γιὰ μᾶς τοὺς εἰδωλολάτρες ποιῆς ὑπέροχες στὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ἠθικὴν γυναῖκες ἔχουν οἱ ἀκολοθοῦντες τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ). Ὁ Ἅγιος Αὐγουστῖνος, ὁ πλανηθεὶς ἀπὸ ἀσταθεῖς δοξασίαις πρὶν γίνῃ Χριστιανὸς καὶ διαπρέψῃ καὶ ὡς μέγας ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς, ἀξιώθηκε τῆς Θείας Χάριτος καὶ τῆς ὑψίστης τιμῆς νὰ συγκαταριθμηθῇ μεταξὺ τῶν Ἁγίων τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, μόνο καὶ μόνο, κατόπιν τῶν μακροχρονίων προσευχῶν τῆς ἐξαιρετικῆς μητέρας του, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυσε νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν νὰ φωτίσῃ τὸ παιδί της νὰ βρῇ τὸ δρόμον τῆς σωτηρίας του, ὅπως καὶ τὸν βρῆκε. Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος εἶχε καὶ αὐτὸς μιὰ ἀξιοπρόσεχτη μητέρα, τὴν Ἁγία Ἐλένη, ἐνῶ μιὰ ἄλλη ἀνεκτίμητη μητέρα, ἡ τῶν Μακκαβαίων, εἶχε τὴν ἀνέκφραστη εὐτυχία νὰ θαυμάσῃ, Ἁγία ἡ ἰδία, καὶ τὰ ἑπτὰ παιδιά της νὰ ὑπομένουν τὰ φρικτὰ μαρτύρια καὶ νὰ κατατάσσονται μεταξὺ τῶν Ἁγίων. «Ναοὺς τῷ Θεῷ παρέστησεν αὐτὰ — ὡς ἐτόνισεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος — ἀνδριάντας χρυσοῦς, μᾶλλον δὲ καὶ χρυσοῦ τιμιωτέρους».

Ἡ καλὴ μητέρα... Ἄς ἀφίσουμε τὴ φαντασία μας ν' ἀναπολήσῃ τὸ ψυχικὸ τῆς μεγαλειῶ κι' ἄς ἐπαναλάβουμε μ' εὐλάβεια τὸ συγκινητικὸ διάλογο τοῦ Ἀμερικανοῦ Συγγραφέως Ἀρθουρ Μύλλερ: « — Ζητεῖς νὰ σοῦ εἰπῶ γιὰ τὴν ἡρωϊκώτερη μάχη, ποῦ ἔγινε ποτέ, πότε καὶ ποῦ; Στὸ χάρτη τοῦ Κόσμου μὴ τὴν ἀναζητῆς, δὲν θὰ τὴ βρῆς. Ἐγίνεν ἀπ' τὶς καλὰς μητέρες τῶν ἀνθρώπων». Κι' ἀληθινά, ποῖός μπορεῖ νὰ περιγράψῃ, σ' ὅλη τῆς τὴν ἔκτασι καὶ σ' ὅλο τῆς τὸ πελώριο μέγεθος, ἀριστοτεχνικά, τὴ μητρικὴ ὀδύνη, τὸν ψυχικὸ σπαραγμὸ, τὶς τρομακτικὰς στερήσεις, καὶ τὴν ἔντιμη πενία τῶν μητέρων, π' ἀπομένουν, ἀπὸ ποικίλα τραγικὰ περιστατικά, χωρὶς κανένα ἀνθρώπινο προστάτη καὶ χωρὶς οἰκονομικοὺς πόρους, χωρὶς τὰ μέσα, κι' ἀποδύονται σ' ἀγῶνα; Οἱ καλὰς ὁμως μητέρες δίνουν, ὅταν βρεθοῦν στὴν ἀνάγκη, ὄχι μιὰ μάχη, ἀλλὰ πολλὰς σειρὰς ἀπὸ μάχες κι' ὑποφέρουν μὲ στωϊκότητα τὰ πάντα, ἀλύγιστες στὶς ἐπάλλξεις τοῦ ἔξαντλητικοῦ ἀγῶνος τοὺς. Ὑποφέρουν καὶ μαρτύρια ἀκόμη γιὰ τὰ παιδιὰ τους, χωρὶς μ' ὅλα αὐτὰ νὰ σταματοῦν νὰ ἐπιτελοῦν τὸ καθήκον τους, καθήκον ὑπέρτατο, χωρὶς νὰ προσέχουν ἢ ἀντιπαρέρχόμενες καὶ τὰ σκώμματα καὶ τὴν περιφρόνησι καὶ κακολογία ἀνθρώπων, ποῦ δὲν κατανοοῦν τὴ θυσία τους καὶ τὸ χρέος τους ὡς μητέρων κι' αἰσθάνονται... ἀποτροπιασμό, ὅταν τὶς βλέπουν νὰ καταλήγουν καὶ στὴν ἐπαιτεία γιὰ νὰ φέρουν σ' αἴσιο πέρας τὸν ἡρωϊκὸν τους ἀγῶνα. Ὅποιος δὲν ἔλαβε γνώσιν τοῦ πολέμου αὐτοῦ τῶν καλῶν μητέρων, ἀσφαλῶς δὲν γνωρίζει πολλὰ πράγματα περὶ τῆς ζωῆς. Κι' ἐκεῖνος, ποῦ δὲν ἔχει παρακολοθηθεῖ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστο τὶς Χριστιανὰς μητέρας στὴν ἀθόρυβη πολυσχιδῆ τους ἱεραποστολικὴν δράσιν στὸν τομέα τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἀγάπης, πολὺ μικρὴν πείρα διαθέτει περὶ τῆς προσωπικότητος τῆς καλῆς μητέρας.

* * *

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τόση μεγάλη σημασία εἶχαν ἀποδώσει, δικαιολογημένα, στὴν μητέρα, ὥστε κι' αὐτὴ τὴ Γῆ ἀποκαλοῦσαν μὲ τ' ὄνομα Μήτηρ κι' εἶχαν ἐμπνευσθῆ ἰδιαίτερη εἰδωλικὴ θεότητα, ποῦ ὀνομαζόταν Δημήτηρ (Μητέρα τῆς Γῆς, κατὰ τὴν ἐπικρατέστερη σχετικὴ ἀποψή). Καὶ τὴν ἔννοια τῆς Πατρίδος τὴν ταύτισαν κι' αὐτὴ μὲ τῆς μητέρας. Κι' ὁ μέγας σοφὸς Σωκράτης, ὅταν ὑποστηρίξῃ στὸν «Κρίτων» ὅτι «Μητρός τε καὶ Πατρός τε καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερον ἐστὶν ἢ Πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον», δὲν θέλει νὰ ὑποτιμήσῃ τὴ φυσικὴν μητέρα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀντίθετα νὰ τὴν τιμήσῃ,

και τοῦτο καταφαίνεται ἀπ' τῆ σύγκριση, στήν ὁποία ἐξαίρει τῆ μεγάλη τιμῆ τῶν Γονέων.

Ὁ Χριστιανισμός ἐξύψωσε στόν πρόποντα βαθμὸ τῆ μητέρα και σύμφωνα με τὸν ἀδιάψευστο λόγο αὐτοῦ τοῦ Κυρίου «οὐκ ἤλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι», ἐνίσχυσε τὸ σεβασμὸ πρὸς αὐτή, ὅπου δὲ συνάντησε τῆ γυναῖκα νὰ θεωρῆται ὡς ὑποδεέστερο ἀνθρώπινο ὄν, ὡς res (πρᾶγμα εὐτελές), ἀνέτρεψε τῆ σφαλερῆ αὐτῆ ἀντίληψη και κατάργησε τὴν ἀπεριόριστη, δεσποτική, ἀπολυταρχική ἐξουσία τοῦ pater familiae (τοῦ ἔχοντος «δικαιοδοσία» ἀνεξέλεγκτη ζωῆς και θανάτου ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας). Ὁ Χριστιανισμός τίμησε τῆ μητρότητα και ἐγκαθίδρυσσε τὴν Ἐκκλησία ὡς Πνευματικῆ Μητέρα, πού μεριμνᾷ με τὸ Θεῖο Λόγος, με τὰ Ἁγιαστικά μέσα, με τὸ Κατηχητικὸ και με κάθε θετικὸ πρὸς τοῦτο τρόπο γιὰ τὴν ἀνάδειξη ὁλονὸν και καλύτερων φυσικῶν μητέρων, ἀξίων νὰ διαπαιδαγωγοῦν τὰ τέκνα τους κατὰ Χριστὸ και ὄχι με ὑποχωρήσεις ἐπιζήμιες ἐναντι τῶν παιδικῶν ἐλαττωμάτων και ἰδιοτροπιῶν. Ἀπαιτεῖται ὅμως, κατὰ πρῶτο, ἡ χριστιανική μὀρφωση τῶν γονέων πρὶν συζευχθοῦν και στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχει τῆ μεγαλύτερῆ του ἀπόδοση τὸ Κατηχητικὸ, ὡς τὸ ἀνώτερο και στήν παρούσα περίπτωση Σπουδαστήριον Ἑθικῆς. Χωρὶς τῆ μὀρφωση αὐτῆ τῶν γονέων, ἡ φυσικῆ στοργῆ δὲν εἶναι πάντα ὠφέλιμη και ἀποτελεσματικῆ. Κι' ἔχει πολὺ δίκιο ὁ ἀρχαῖος ἱστορικός μας Πλούταρχος, προβάλλων ὡς ἐξέχον παράδειγμα πρὸς μίμηση τὴν Εὐρυδίκη, σύζυγο τοῦ Βασιλέως Ἀμύντα τοῦ Β' (390 - 396 πρὸ Χριστοῦ), ἡ ὁποία γιὰ νὰ δώση καλὴ ἀγωγή στὸ γυιὸ της Φίλιππο, τὸν μετέπειτα Βασιλέα τῶν Μακεδόνων και πατέρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπεβλήθη σ' εἰδικὴ μὀρφωση, σὲ πολὺ προχωρημένη μάλιστα ἡλικία, ἀφοῦ πρῶτα ἔμαθε γράμματα ἡ ἐντελῶς ἀπαίδευτη ἐκείνη γυναῖκα. «Ἡ Εὐρυδίκη — γράφει ὁ Πλούταρχος κατὰ λέξη — Ἰλλυρίς, οὔσα και τρισβάρβαρος, ὅμως ἐπὶ τῆ μαθήσει τῶν τέκνων ὀψὲ τῆς ἡλικίας ἤψατο παιδείας» (Περὶ παίδων ἀγωγῆς ΙΘ', 6).

Αὐτῆ εἶναι ἡ καλὴ μητέρα στήν ἀποστολή της και αὐτῆ πρέπει νὰ μιμοῦνται και ὄλες οἱ νέες Ἑλληνίδες, ὥστε νάχουν τὴν τιμῆ και αὐτὲς νὰ συγκαταλέγωνται μεταξὺ τῶν ἀξίων και ὄχι τῶν ἀναξίων μητέρων.

«Μακάριον τὸ Ἔθνος, οὗ ἔστι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ», βεβαιώνει ὁ θεόπνευστος Δαυὶδ στόν 32ο Ψαλμὸ του, μακαρίζων τὸν εὐσεβῆ λαό, πού ἔχει ὡς διευθύνοντα αὐτὸν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ὁ λαὸς αὐτὸς εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ ἔχη, σὲ συντριπτικῆ πλειοψηφία, καλὲς μητέρες.

Ἕπάρχει, ὡστόσο, και μία ἐντελῶς ξέχωρη κατηγορία Μη-

τέρων, πού δὲν ὑποψιάζονται κἂν τὴν παρουσία τους πολλοί, ἀν κί' αὐτὲς δικαιοῦνται τῆς ἰδίας τιμῆς καὶ τοῦ αὐτοῦ σεβασμοῦ ὄλων μας. Εἶναι οἱ χωρὶς δικὰ τους παιδιὰ Μητέρες. Περιέργο αὐτὸ κί' ὅμως ἀληθινό. Εἶναι οἱ γυναῖκες, πού ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἔδωσε τέκνα, ἢ δὲν ἀπόχτησαν γιατί δὲν παντρεύθηκαν, ἢ τὰ ἔχασαν ὅλα καὶ μερικὲς ἀπόμειναν καὶ χῆρες. Κί' αὐτὲς τ' ἀνεπλήρωσαν τὰ μὴ ὑπάρξαντα ἢ τ' ἀποθανόντα παιδιὰ μ' ἄλλα, πού σ' αὐτὰ ἀφιέρωσαν τὴ μετέπειτα ζωὴ τους καὶ ἔθεσαν ὡς σκοπὸ τοῦ ἐπίγειου βίου τὴ χριστιανικὴ τους ἀνατροφή. Τέτοιες Μητέρες ὑπάρχουν ὄχι πολλές, ἀλλὰ τὶ τοὺς ὀφείλει κί' ἡ χώρα μας μόνο ὁ Θεός, ὡς παντογνώστης, τὸ γνωρίζει ἐπακριβῶς, γιατί ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐκτιμοῦμε πάντοτε, ὅσο πρέπει, τὴν εὐρύτητα τῶν συγκινητικῶν τους κατορθωμάτων, καὶ τὸ μέγεθος τῆς μερίμνης τους ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν παιδιῶν, καὶ τῶν χωρὶς νομίμους γονεῖς. Ἡ ἁγία Μελένη ἢ Ρωμαία (μνήμη τῆς 31 Δεκεμβρίου), εἶχεν ὑπὸ τὴν προσωπικὴ της προστασία, ὅταν τὴν βρῆκεν ὁ φυσικὸς θάνατος, ἐνενηντα Χριστιανὲς νεάνιδες, τίς ὁποῖες θεωροῦσεν ὡς δικές της θυγατέρες, σ' ἀναπλήρωση τῶν ἀποθανόντων πολὺ πρόωρα τέκνων της καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς, καὶ διέθεσε τὴν σημαντικὴ περιουσία της στὸ τόσο θεάρεστο αὐτὸ ἔργο.

* * *

Στὴ δική μας ἐποχὴ, πού ἡ Μητέρα ἔχει διατηρήσει τὴν τιμητικὴ της θέση, ἔχει ἀφιερωθῆ ἀνὰ τὴν Ἰψήλιον ἢ 2 Φεβρουαρίου ὡς Ἡμέρα τῆς Μητέρας. Προτιμήθηκε ἡ ἡμέρα αὐτή, γιατί εορτάζεται ἡ Ἰπαπαντῆ, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἰπεραγία Θεοτόκος, σύμφωνα μὲ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο, κρατῶντας τὸν Κύριο στὴν ἀγκαλιά Της, μετέβη στὸν περικαλλῆ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος γιὰ νὰ προσφέρῃ θυσία, μετὰ παρέλευση σαράντα ἡμερῶν ἀπ' τὴ Γέννηση τοῦ Θεοανθρώπου. Τὸ ἱστορικὸ τοῦτο γεγονός, τιμῶντας ὁ ποιητῆς Γ. Βερίτης, ἔχει γράψει τοὺς κάτωθι στίχους του:

«Μάννα γλυκύτατη, Μάννα Οὐρανόσταλη, ἀτίμητη Μάννα
δὲν Σὲ θαμπῶνονν ἀπάτες, Ἐσένα, κί' ὄνειρατα πλάνα.
Πάνω στὸ χρέος ἀκοίμητη Ἐσού, νύχτα - μέρα σκυμμένη
τ' ἄπειρο ἀκοῦς μέσ' στὰ χάη μιὰ - μιὰ τίς στιγμὲς νὰ σημαίη,
τόσο ἡ ψυχὴ Σου εἶναι ἀπλῆ, πού μιλᾷ μὲ τ' ἀμίλητα πλάσματα
κί' οὔτε γελιέσαι ποτὲ μ' ὄσα φτιάνει τὸ ψέμμα φαντάσματα».

Μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους ὕμνησεν ὁ ποιητῆς τὴ Μητέρα τῶν Μητέρων, ἐνῶ ὁ Σειράχ δὲν παύει νὰ ὑπενθυμίζῃ ἀπ' τὰ βᾶθη

ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Ο ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΒΑΣΤΑΚΗΣ

Εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ συγχρόνου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου καὶ μετὰξὺ τῶν Ἱερατικῶν φυσιογνομίων, αἵτινες κοσμοῦν τὴν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν, συναριθμεῖται καὶ ἡ μορφή τοῦ Ἐθνομάρτυρος ἱερέως Δημητρίου Κ. Βαστάκη.

Ὁ αἰοίδιμος οὗτος κληρικὸς ἦτο ἐφημέριος τῆς «Ἁγίας Παρασκευῆς» Μεγάλου—Χωρίου Εὐρυτανίας καὶ δημοδιδάσκαλος. Ἐνεκα δὲ τῆς λαμπρᾶς ἐφημεριακῆς φήμης, ἧς ἔχαιρεν, καὶ τῆς ἐν γένει ἐθνικοκοινωνικῆς δράσεώς του, συνελήφθη ὡς ὄμηρος ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν εἰς ἀντίποινα δράσεως ἀνταρτῶν μετ' ἄλλων 12 ὁμοχωρίων του, καὶ ὑποστάς μαρτύρια καὶ ἐξευτελισμούς, τέλος ἐθανατώθη μὲ τὸν διὰ πυρᾶς θάνατον, καεῖς ζῶν τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἔτους 1942.

Ἡ ἀγαθὴ μνήμη τοῦ ἐναρέτου αἰοιδίου λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου προβάλλεται σήμερον, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 15ετίας ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου του, ἀξία νὰ παρουσιασθῇ ὡς ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ ἱερὸν μνημόσυνον.

*

Ὁ Πατὴρ Δημήτριος ἐγεννήθη ἐν Στουρνάρα Εὐρυτανίας τὸ ἔτος 1900 ἐκ γονέων εὐσεβῶν. Πεπρωκισμένος μὲ ἐξαιρετικὴν πρὸς μάθησιν κλίσιν, ἀφοῦ διήγνησε τὰς πρώτας αὐτόθι ἐγκυκλίους καὶ ἐν Καρπενησίῳ μετέπειτα γυμνασιακάς του σπουδὰς, εἰσήχθη εἰς τὸ ἐν Ἄρτῃ Ἱεροδιδασκαλεῖον. Διαρκοῦντος δὲ τοῦ χρόνου τῶν σπουδῶν του ἐστρατεύθη καὶ ὑπηρέτησεν ἐν Μικροῦ

τῶν αἰώνων, ὅτι «ὡς ὁ ἀποθησαυρίζων, ὁ δοξάζων Μητέρα αὐτοῦ». Σοφία Σειράχ 3,4).

Τίποτε τὸ προσφιλέστερο δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχομεν ἀπ' τῆς Μητέρας μας στὸν Κόσμον αὐτό: Πάντα ὑπέμεινε κι' ἡ δική μου Μητέρα, πάντα ὑπέφερε μ' ἀνεξικακία, πάντα συγχωροῦσα, πάντα συγκαταβαίνουσα χάριν τῶν παιδιῶν της, κοιμηθεῖσα τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου στίς 2 Φεβρουαρίου 1957, μὲ τὴ συγχώρηση τοῦ Πνευματικοῦ της καὶ τῆς Θεῆς Κοινωνίας, ὡς ὕστατο ὑπέρκοςμον θησαυρὸ της.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη της μαζί μὲ τὴ μνήμη τῶν καλῶν Μητέρων καὶ Πατέρων καὶ λοιπῶν κοιμηθέντων Προπάππων, Πάππων καὶ πνευματικῶν μας ἀδελφῶν ὅλου τοῦ Κόσμου.

Πύργος Ἡλείας.

ΧΑΡΑΛ. Σ. ΧΡΥΣΑΦΗΣ.

Ἰασιά· καὶ ἐπανεθῶν μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, ἀπεπεράτωσε τὰς σπουδὰς του.

Ἀνατραφεὶς ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ ἔχων ἀπὸ μικρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας τὰ σπέρματα τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν, ἠτύχησε νὰ συνδεθῆ διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου πρὸς ἀνταξίαν αὐτοῦ κατὰ πάντα σύζυγον, τὴν Ἀμαλίαν Μ. Μαργαριτοπούλου ἐκ Μεγάλου—Χωρίου, Εὐρυτανίας, εἰς ἧ καὶ μετὰ ταῦτα ἐγκατεστάθη μονίμως.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1926 διωρίσθη δημοδιδάσκαλος. Ὡς τοιοῦτος, διεκρίνετο διὰ τὸν μελιχίον καὶ πρᾶον αὐτοῦ χαρακτήρα, τὴν ἐργατικότητά του καὶ ἐν γένει διὰ τὸν εὐσεβῆ του βίον.

Ἄλλ' ὅ,τι κυρίως ἐπεκόσμηε τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα αὐτοῦ προσόντα, ἦτο ἡ ἀδολος αὐτοῦ πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων εὐλάβειά του καὶ ἀφοσίωσις.

Κατακοσμούμενος ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀρετῶν αὐτῶν, ἀπέκτησε τὴν ἐκτίμησιν πάντων· διὰ τοῦτο καὶ προκρίθεισ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου, νῦν Φθιώτιδος, εἰσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Οὕτω τὴν 27 Ἰουλίου 1930, εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν ἐχειροτονήθη Διάκονος καὶ μετὰ 20 ἡμέρας τὴν 15 Αὐγούστου 1930 Πρεσβύτερος, κατασταθεὶς ἐφημέριος τῆς «Ἁγίας Παρασκευῆς» Μεγάλου—Χωρίου, Εὐρυτανίας.

Ἡ εἰς Πρεσβύτερον τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας χειροτονία του ἐπλήρωσε τὸν ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων διακαῆ πόθον του νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸ Ἅγιον Θυσιαστήριον.

*

Ὁ Παπαδημήτρης μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον ὑπηρετεῖ ἔκτοτε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ σχολεῖον καὶ δημιουργεῖ οἰκογένειαν. Ἡ ὄλη του δὲ δρᾶσις καὶ ζωὴ, ὡς Ἱερέως, ὡς διδασκάλου καὶ ὡς οἰκογενειάρχου, εἶχαν μορφήν ἀξίαν πάσης ἐξάρσεως, καὶ ὡμολογεῖτο ὡς πρότυπον οἰκογενειάρχου, φιλοτίμου διδασκάλου καὶ ἀκουράστου Ποιμένος.

Ἐνεκα δὲ τῆς λαμπρᾶς ἐφημεριακῆς καὶ τῆς ἐν γένει ἐπιφελοῦς δράσεώς του ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔφερον τὸ Ὀφφίκιον τοῦ Οἰκονόμου.

Ὡς ἱερεὺς ὁ ἀειμνηστος Παπαδημήτρης ὑπῆρξεν ὑποδειγματικός, διακρινόμενος διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου του καὶ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἁγίαν μας παράδοσιν.

Οὕτω κατέστησεν ἐν μέσῳ τοῦ πνευματικοῦ του ποιμνίου παράδειγμα τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν δημιουργίαν χριστιανικῆς οἰκογενείας. Ὑπῆρξε φιλοστοργότατος Πατήρ, κ' ἐφρόντιζε διὰ

τὴν ἐν Χριστῷ ἀνατροφὴν τῶν τέκνων του, καλλιεργῶν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὸν φόβον Θεοῦ εἰς τὰς ψυχὰς των καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ εἰς ἓκ τῶν υἱῶν του, ἀποπερατώσας κατ' αὐτὰς τὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν Θεολογικὰς του σπουδὰς, μέλλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Ἐφημεριακοῦ κλήρου.

Ἀνέπτυξεν ἐπίσης τὴν ἐλεημοσύνην, προσφέρων τὰς

Ὁ ἔθνομάρτυς ἱερεὺς
Δημήτριος Βαστάκης.

ποιμαντικὰς ὑπηρεσίας καὶ μὴ ἀποβλέπων εἰς τὸν ἐξ αὐτῶν βιοπορισμὸν. Ὑπῆρξε δὲ παρήγορος καὶ προστάτης τῶν ἐχόντων χρεῖαν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν καὶ ἀνάπτυξιν ἀξιολόγου φιλοπτώχου βοηθείας ἐν μέσῳ τοῦ ποιμνίου του.

Πεπραιοισμένος ἀπὸ φύσεως διὰ τοῦ χαρίσματος τοῦ λόγου, ἀνέπτυξε πρώτης τάξεως δρᾶσιν διδακτικὴν, τὸ δὲ κήρυγμα τοῦ πατρὸς Δημητρίου ἀφήκεν ἐποχὴν. Τὸ ἐθεώρει ὡς ἀναπόσπαστον μέρος τῆς θείας λατρείας· ὑπῆρξαν δὲ πάντοτε μελετημένα καὶ συγχρονισμένα τὰ κήρυγματά του, εἰς τρόπον ὥστε προσεῖλκυεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πάντας ἀνεξαιρέτως· καὶ οὕτως ἀπέδωκεν ἀξιόλογα ἀποτελέσματα διὰ τὴν ἐν γένει πνευματικὴν καὶ χριστιανικὴν κίνησιν τῆς ἐνορίας του.

Ἄλλὰ καὶ τῆς κατηχητικῆς κινήσεως ὑπῆρξε λαμπρὸς

ἐργάτης, ἄξιος νὰ παρουσιασθῆ ὡς παράδειγμα διὰ τοὺς νεωτέ-
ρους ἱερεῖς. Ἐμπνεόμενος ὑπὸ φλογεροῦ ζήλου περὶ τοῦ ἔργου
καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, ἔδρασε τὸ πρῶ-
τον τοιοῦτο ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ τὸ ἔτος 1936. Ἐπέδειξε
δὲ ἰδιαίτερον ζῆλον διὰ τὴν ἀρίστην λειτουργίαν αὐτοῦ καὶ διὰ
τὴν καλλιτέραν καὶ πλουσιωτέραν του ἀπόδοσιν. Τοῦτο δὲ ὑφί-
στατο ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του μέχρι τοῦ θανάτου του.

*

Ἄμα τῇ κηρύξει τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου 1940 ἐτάχθη
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος. Εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην ἡ
γενναία ψυχὴ του πυροῦται μὲ τὰ πατριωτικὰ ἰδανικὰ καὶ προσ-
φέρει νυχθημερὸν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του. Ἐπὶ τινὰς μῆ-
νας μάλιστα ἐπεφορτίσθη καὶ μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Τ.Τ.Τ.
Γραφείου Μεγάλου—Χωρίου.

Κατὰ δὲ τὴν ἐπακολουθήσασαν μαύρην ἐποχὴν τῆς κατοχῆς,
μέχρι θανάτου του, προσφέρει ἀπείρους ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἀπροσ-
μέτρητον συμφορὰν καὶ δυστυχίαν τοῦ ποιμνίου του.

Ἡ ἐθνικοθηρησκευτικὴ ὁμῶς ἐν γένει δρᾶσίς του, καὶ ἡ φήμη
του, ἡ ὁποία ἠπλοῦτο καὶ μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος, ὑπῆρ-
ξαν ἀφορμὴ νὰ συλληφθῆ ὡς ὄμηρος ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν
κατοχῆς, συνεπέᾳ δράσεως ἀνταρτῶν, καὶ νὰ ἐκτελεσθῆ κατὰ
τὸν φρικτότερον τρόπον, καεῖς ζῶν τὴν 24 Δεκεμβρίου 1942.

Ἐθουσιάσθη ὡς μάρτυς ὑπὲρ τῶν ὑφίστων ἰδεωδῶν τῆς
Πατρίδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁ γενναῖος Ἱερεὺς, ὑποστάς μαρ-
τύρια, κακώσεις, καὶ ταπεινώσεις ἀφαντάστους καθ' ὅλας τὰς
ἡμέρας τῆς κρατήσεώς του ὡς μελλοθανάτου. Τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ
τίς νὰ περιγράψῃ καὶ ἐξιστορήσῃ εἰς ὀλίγας σειρὰς τὸ μαρτύ-
ριον τοῦ Παπαδημητρίου Βαστάκη καθίσταται ἄκρως δυσχερές.
Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς σύλληψεώς του καὶ μέχρι τῆς
στιγμῆς, καθ' ἣν ἐρίφθη εἰς τὰς φλόγας, διὰ νὰ κατ' ἕλθῃ, ἐπέ-
δειξε θάρρος, ὑπομονὴν καὶ καρτερικότητα, ἥτις μᾶς ὑπενθυμίζει
τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ Χριστιανισμοῦ, δεικνύων περιφρόνη-
σιν πρὸς τοὺς βασανιστὰς του καὶ ἀδιαφορίαν πρὸς τὰς κακώ-
σεις καὶ τὸ φρικτὸν μαρτύριον, ὅπερ ὑφίστατο, προσευχόμενος
μόνον.

Ἴδου πῶς περιέγραψαν ἐν ὀδύνη ψυχῆς οἱ ἐπιζήσαντες συγ-
κρατούμενοί του. α) ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσιω-
τίσσης Ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς Σταθογιάννης καὶ β) ὁ ἱατρὸς
κ. Ἰωάννης Πριγκηφύλλης: «Ὁ Παπαδημητρεὺς ὑπέστη ταπει-
νώσεις, νηστείας, ἐκρεμάσθη μὲ πρόσδεσιν ὑπὸ τοὺς πόδας του

βαρέων ὀγκολίθων καὶ ἐδέρετο. Ἐκαίον καθ' ὃν χρόνον εὐρίσκειτο κρεμασμένος τὸ γένειόν του καὶ τὰς παρεϊάς του μὲ ἀναπτῆρας. Ὑπέστη ἀγρίους λακτισμούς, ὀλονύκτιον γονυπετῆ παραμονήν, ἐξετέθη ὀλόγυμνος εἰς τὸν παγερὸν βορρᾶν τοῦ Εὐρυτανικοῦ χειμῶνος, ἐναντι τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος καὶ εἰς τελείαν ἀπομόνωσιν. Παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του ἐβάδιζε μετὰ κόπου καὶ διὰ τῆς βίας, αἱ χεῖρές του ἐκρέμαντο ἐθραυσμένοι, καὶ ἐν γένει ὑπέφερον ὑπὸ τῶν φρικτῶν πόνων τοῦ μεμωλωπισμένου σώματος του...».

Ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ ἐν μέσῳ τῶν συγκρατουμένων μελλοθανάτων ἔψαλλε τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, ἐνταφιάζων οὕτω ζῶν ἔτι τὸ νεκρὸν ἐκ τῶν κακοποιήσεων σώμα ἑαυτοῦ καὶ τῶν συγκρατουμένων του. Ἐν συνεχείᾳ ὠδηγήθη καὶ ἐρρίφθη εἰς πυρποληθεῖσαν καὶ φλεγομένην ἔτι οἰκίαν τοῦ Μικροῦ Χωρίου, διὰ νὰ καῖ ζῶν μετὰ τοῦ Ἐνωματάρχου Χωροφυλακῆς Χαριλαοῦ Κατσιμπα, σταθμάρχου Μεγάλου—Χωρίου.

Ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν παρέδωσε τοιουτοτρόπως τὸ πνεῦμα του ὁ ἀείμνηστος Παπαδημήτριος, ἀφήσας καὶ ὀλιγόλογον διαθήκην, γραφεῖσαν διὰ χειρὸς τοῦ μετ' ὀλίγον ἐκτελεσθέντος ἐπίσης ἀειμνήστου δημοδιδασκάλου Ἰωάννου Καρυοφύλλη, ἡ ὁποία συνοψίζει τὴν ὅλην ψυχὸσύνθεσιν τοῦ ἀγαθοῦ ἐφημερίου ὡς ἐξῆς: «Ὁ Παπαδημήτριος, εὐχεται εἰς τὴν οἰκογένειάν του νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι καλοὶ χριστιανοί. Συγχωρεῖ ὅλους, ὅσοι τὸν ἔβλαψαν, καὶ παρακαλεῖ νὰ τὸν συγχωρήσουν ὅσους ἔβλαψεν».

Ὁ τόπος τοῦ μαρτυρίου του εὐρέθη τὴν 13ην Ἀπριλίου 1943 κατόπιν ἀόκνων προσπαθειῶν καὶ ἐκχωματώσεως ἀποτεφρωμένων οἰκιῶν. Εὐρέθησαν καὶ περισυλλεγήσαν ἐλάχιστα μικρὰ τεμάχια ὀστέων, τὰ ὁποῖα ἀνεγνωρίσθησαν ἐκ τῶν μεταλλικῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἦτοι τοῦ Σταυροῦ, σφραγίδος κλπ.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἔγινε καὶ ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του.

*

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἐθνομάρτυς Οἰκονόμος καὶ δημοδιδασκαλὸς Δημήτριος Κ. Βαστάκης, εὐσεβής, ἐνάρετος, φιλόανθρωπος, φιλόχριστος καὶ φιλόπατρις. Ὁλος ὁ βίος του ὑπῆρξε μία συνεχῆς καὶ φιλότιμος ἐργασία ἐν οἷα θέσει ἐτάχθη, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῷ σχολείῳ, τῇ Κοινωνίᾳ. Ἐτιμᾶτο γενικῶς ζῶν καὶ ἡ μνήμη του εἶναι πάντοτε σεβαστὴ καὶ «μετ' ἐγκωμίων».

Αἰωνία ἡ μνήμη.

Ἱερεὺς ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΡΑΓΚΟΣ
ἐφημέριος Παναγίας Ἐλεούσης Αἰγάλεω

ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΩΝ

Συγκροτηθὲν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 915 Ἐγκυκλίου Αὐτῆς (ἀριθμ. Πρωτ. 2320/28-9-57).

Ὁργανωθὲν ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἐπιχορηγηθὲν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου Α'.
Λειτουργοῦν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης.

Π Ι Ν Α Ξ ΜΕΛΩΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ

Α' Σειρά

(ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου μέχρι 15 Δεκεμβρίου 1957).

α.α.	Ἱερά Μητρόπολις	Ὀνοματεπώνυμον Μέλους
	α) Παλαιᾶς Ἑλλάδος	
1	Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας	Οἶκον. Δημοσθ. Καπώνης
2	Ἀργολίδος	Πρεσβ. Εὐάγγ. Δουκάκης
3	Ἄρτης	» Θεόδ. Μπουτέτσιος
4	Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος	» Δημ. Χατζῆς
5	» » »	Ἀρχιμ. Ἀρχιππος Μιχελῆς
6	Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως	Πρεσβ. Κων. Παναγούλιας
7	Γυθείου καὶ Οἰτύλου	Πρωτοπρ. Παναγ. Θωμᾶκος
8	Ζακύνθου	Οἶκον. Σπυρίδ. Μούσουρας
9	Ἡλείας	» Κων. Ζαφειρόπουλος
10	Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριο- φερσάλων	Πρεσβ. Δημ. Κλοῦτσος
11	Θήρας	Πρωτοπρ. Κων. Παπαντωνίου
12	Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας	Πρεσβ. Γεώργιος Φάκος
13	Καρυστίας καὶ Σκύρου	» Σταῦρος Σπανός
	β) Νέων Χωρῶν	
14	Ἀλεξανδρουπόλεως	Πρεβ. Παντελ. Σκάβδης
15	Γρεβενῶν	» Εὐθύμιος Τάτσιος
16	Διδυμοτείχου καὶ Ὀρεστιάδος	» Δημ. Ἀρβανιτίδης
17	Δράμας	» Θεόδ. Κυριλλίδης
18	Δρυϊνουπόλεως	» Χρῖστ. Καλλιντέρης
19	Ἐδέσσης καὶ Πέλλης	Σακελ. Σάββας Ἴωσηφίδης

α.α.	Ἱερὰ Μητρόπολις	Ὄνοματεπώνυμον Μέλους
20	Ἐλασσῶνος	Πρεσβ. Γεώργιος Ρουμπιές
21	Θεσσαλονίκης	Οἶκον. Παναγ. Κάσταρης
22	Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὄρους, Ἀρδα- μερίου	Πρεσβ. Ἀναστ. Θεολόγου
23	Ἰωαννίνων	Οἶκον. Γ. Παπαχριστοδούλου
24	Κασσανδρείας	Πρεσβ. Φίλ. Πανταζόπουλος
25	Καστορίας	» Φώτ. Παπαδόπουλος
26	Κίτρους	Οἶκον. Πέτρος Ἀξιόπουλος

Β' Σειρά

(Ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου μέχρι 30 Μαρτίου 1958).

α.α.	Ἱερὰ Μητρόπολις	Ὄνοματεπώνυμον Μέλους
	α) Παλαιᾶς Ἑλλάδος	
1	Κερκύρας καὶ Παξῶν	Πρεσβ. Γρηγ. Μαυρομάτης
2	Κεφαλληνίας	» Ἱερόθεος Σουρβᾶνος
3	Κορινθίας	» Νικόλαος Εὐδης
4	Κυθέρων	» Μελέτιος Κρεούλης
5	Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος	» Κων. Παπαγεωργίου
6	Μαντινείας καὶ Κυνουρίας	» Πολύκαρπος Βλάχος
7	Μεσσηνίας	Οἶκον. Στασινὸς Σαμέλης
8	Μονεμβασιάς καὶ Σπάρτης	Σακελλ. Ἰωάν. Τζανέτος
9	Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας	Ἀρχιμ. Χρῖστος Μέρμηγκας
10	Πατρῶν	Πρεσβ. Γεώργ. Παπασταύρου
11	Σύρου, Τήνου κλπ.	Πρωτοπρ. Ἐλευθ. Κορνᾶρος
12	Τρίκκης καὶ Σταγῶν	Οἶκον. Ἰωάννης Πίσπας
13	Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας	Πρεσβ. Γρηγ. Σπαθόπουλος
	β) Νέων Χωρῶν	
14	Βερροίας καὶ Ναούσης	Ἀρχιμ. Πολύκ. Δελβίζης
15	Ἐδέσσης καὶ Πέλλης	Πρεσβ. Προκ. Μιχαηλίδης
16	» » »	Σακελλ. Μιχαήλ Ζωγράφος
17	Λήμνου	Πρεσβ. Παν. Ρουμελιώτης
18	Μαρωνείας	» Περικλῆς Κυριακοῦ
19	Μηθύνης	Ἀρχιμ. Παῦλ. Μαντζουράνης
20	Μυτιλήνης	Οἶκον. Νικόλαος Πιτιᾶς
21	Νευροκοπίου καὶ Ζιχνῶν	Πρεσβ. Λεωνίδας Τσαούσης

α.α.	Ἱερά Μητρόπολις	Ὀνοματεπώνυμον Μέλους
22	Ἐάνθης	Πρεσβ. Παναγ. Σπυριδάκης
23	Παραμυθίας	Οἶκον. Ἰωάν. Παλαβᾶτσος
24	Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου	Πρεσβ. Δημ. Βασιλόπουλος
25	Σάμου καὶ Ἰκαρίας	» Μιχαὴλ Ἀγαθός
26	Σερβίων καὶ Κοζάνης	» Παναγ. Δημόπουλος
27	Σερρῶν καὶ Νιγρίτης	Οἶκον. Δημ. Γκιζόπουλος
28	Σιδηροκάστρου	Πρεσβ. Πασχ. Καμπούρης
29	Σισανίου καὶ Σιατίστης	Οἶκον. Παν. Εὐαγγελόπουλος
30	Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως	Ἱερομνήμ. Νικ. Παπαδάκης
31	Φλωρίνης	Πρεσβ. Θεόδωρος Δελίνας
32	Χίου	Ἀρχιμ. Σπυρ. Σταμπόλας

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης τῇ 24ῃ Ἰανουαρίου 1958.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Φροντιστηρίου
Ἀρχιμ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΤΑΚΟΥΛΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1958

Κυριακὴ 23 Φεβρουαρίου (Τυροφάγου)

(Ματθ. στ' 14-21)

«Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταί...»
(Στίχ. 16).

[Κι' διαν νηστεύετε, μὴ γίνεστε σὺν τοῖς ὑποκριταί].

Ἀπὸ αὔριο, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀρχίζει ἡ νηστεία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Κι' ἡ Ἐκκλησία, στὸ κατώφλι αὐτοῦ τοῦ ὠραίου ἀγῶνος, ἐτοιμάζει τὰ τέκνα τῆς νὰ τὸν ἀγωνισθοῦν ὅπως πρέπει, κάνοντάς τα νὰ ἀκούσουν τὰ σχετικὰ μὲ τὴ νηστεία λόγια τοῦ Κυρίου.

Ὅταν νηστεύετε — ἀκούσαμε σήμερα τὸν Σωτῆρα νὰ μᾶς λέγῃ μὲς ἀπὸ τὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα — μὴ γίνεστε σὺν τοῖς ὑποκριταῖς σκυθρωποί. Αὐτοὶ ἀφανίζουν τὰ πρόσωπά τους καὶ γενικὰ κάνουν τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τοὺς προσέξουν οἱ ἄλλοι ἄν-

ἄνθρωποι ὅτι νηστεύουν. Σὰς βεβαιώνω, ὅτι δὲν πρόκειται τέτοιου εἶδους νηστευταὶ νὰ ἔχουν μισθαποδοσία ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἐσύ, ὅταν νηστεύης, ἄλειψε τὴν κεφαλὴ σου μὲ μυρωδικὸ λάδι καὶ νίψε τὸ πρόσωπό σου, ὥστε οἱ ἄλλοι νὰ μὴ προσέξουν, νὰ μὴν ὑποπτευθοῦν ὅτι νηστεύεις. Θὰ σοῦ ἀρχῇ, ὅτι εἶσαι ὄρατος ἀπὸ τὸν πατέρα σου τὸν οὐράνιο, πού βλέπει στὰ κρυφά. Κι' ἀκριβῶς ὁ πατέρας σου ὁ οὐράνιος, πού βλέπει στὰ κρυφά, θὰ σοῦ ἀποδώσῃ τὴν ἀμοιβὴν στὰ φανερά, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Μ' αὐτὲς τὶς συστάσεις κι' ὑποδείξεις, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ Κύριος θέλει νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸ λάκκο, ὅπου κινδυνεύει νὰ πέσῃ κάθε ἀρετὴ, ἐπομένως κι' ἡ νηστεία: τὸ λάκκο τῆς ὑποκρισίας, τῆς ἐπιδείξεως στοὺς ἄλλους, τῆς ἀνθρωπαρσεκείας.

Ἄχρηστη κι' ἀνώφελη, χωρὶς μισθὸ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, εἶναι κάθε καλὴ πράξις, ὅταν κίνητρό της ἔχει τὸ πῶς θὰ χειροκροτηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν γίνεται, γιὰ νὰ μᾶς ἐπιδοκιμάσουν οἱ γύρω μας. Ὅταν δὲν ἀποσκοπῇ στὴν ψυχικὴ μας σωτηρίαν καὶ δὲν γίνεται μονάχα χάριν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἐντολοδότης τῶν ἀρετῶν. Ὁ Κύριος θέλει νὰ εἶναι κι' ὁ ἀποκλειστικὸς θεατὴς των. Τὸ ἴδιο, λοιπόν, ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ νηστεία. Δὲν θέλει νὰ τὴν ἐπιδεικνύουμε στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ μᾶς ποῦν εὖγε, γιὰ νὰ μᾶς χαρακτηρίσουν καλοὺς χριστιανούς. Θέλει νὰ νηστεύουμε, χωρὶς νὰ διασαλπίζουμε τὴ νηστεία μας, χωρὶς νὰ τὴ διαλαλοῦμε.

Κι' αὐτὴ ἡ ἀπαγόρευσις κάνει, ὥστε νὰ θυμηθοῦμε τὸ βαθύτερο νόημα τῆς νηστείας, πού δὲν εἶναι ἀπλὴ ἀποχὴ ἀπὸ ὠρισμένα εἶδη τροφῆς, ἀλλὰ κάτι πολὺ μεγαλύτερο καὶ σπουδαιότερο. Εἶναι ἀποχὴ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ φυσικά, πρῶτα-πρῶτα, ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τῶν ἁμαρτιῶν, τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν ἐπίδειξιν.

Ἄς ἔλθῃ, ὅμως, στὴ μέση ὁ θεῖος Χρυσόστομος κι' ἄς τολήσῃ αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια μὲ μερικὰ ὑπέροχα ἐρωτήματά του:

«Πές μου, ἀδελφέ μου. —ρωτᾷ τὸν καθένα μας ὁ ἱερός Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας— τί ἀποκομίζεις ἀπὸ τὴ νηστεία πού κάνεις; Γιατί κι' ὁ γεωργός, γι' αὐτὸ σπέρνει, γιὰ νὰ θερίσῃ. Κι' οἱ πραγματευτάδες, γι' αὐτὸ γυρίζουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, γιὰ νὰ συναζοῦν χρήματα. Κι' ὁ караβοκύρης, γι' αὐτὸ σχίζει τὰ πέλαγα, γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ ἀμπάρι.

»Μὴ μοῦ πῆς, λοιπόν, τόσες μέρες νηστεύω, τὸ καὶ τὸ δὲν τρώω, κρασί δὲν πίνω, δὲν πηγαίνω σὲ διασκεδάσεις. Ἄλλὰ δεῖξε ἄν, ἐνῶ ἤσουν ὀξύθυμος, ἔγινες πρᾶος. Κι' ἄν ἔγινες φιλόανθρωπος, ἐνῶ ἤσουν πετρόκαρδος. Ἄν μεθᾶς μὲ τὴν ὀργήν, τί

σημασία ἔχει πού στερεῖσαι τὸ ποτό ; "Ἄν φωλιάζῃ μέσα σου ὁ φθόνος, τί ἀφέλειαν ἔχεις πού νηστεύεις ὠρισμένα φαγητά; Δὲν σὲ ρωτῶ, λοιπόν, τί λογιῆς τραπέζι στρώνεις, ἀλλὰ ἂν ἄλλαξες ψυχή.

«Ἄν ἡ οἰκοδέσποινα — ἡ ψυχὴ, ἐνοῶ — εἶναι ἐκδοτὴ στὶς ἀσωτίες, τί μαστιγώνεις τὴν ὑπηρετρία, πού εἶναι ἡ σάρκα; Ἄν ἡ ψυχὴ εἶναι δεσμῶτις τοῦ κακοῦ, τί παιδεύεις τὸ σῶμα;».

Ἡ νηστεία, λοιπόν, ἀδελφοί μου, τότε ἔχει νόημα, ὅταν βοηθᾷ τὴν ψυχὴ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὶς κακίες τῆς, τὰ πάθη τῆς, τὶς χαμηλὲς ροπές τῆς. Ὅταν δὲν εἶναι μονάχα κόψιμο ὠρισμένων, τροφῶν, ἀλλὰ καὶ κόψιμο τῆς ἀμαρτίας.

Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα — ὅπως ἀκούσαμε σήμερα τὸν Κύριο νὰ τονίζῃ — ἡ νηστεία εἶναι ἡ ἄσπονη ἐχθρὰ τῆς ἀνθρωπαρεσκείας καὶ τῆς ἐπιδειξέως.

Εἶθε, ἐφέτος, ὅλοι μας νὰ νηστεύουμε μ' αὐτὸ τὸ σωστὸ καὶ σωτήριο τρόπο.

Κυριακὴ 2 Μαρτίου (Ὁρθοδοξίας)

(Ἰωάν. α' 44-52)

«Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι»
(Στίχ. 48).

[Ἴδου ἀληθινὰ Ἰσραηλῆτης, χωρὶς κανένα δόλο].

Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἔχει καὶ κάποιο ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ γνώρισμά του. Ποιὸ ἦταν ἐκεῖνο, πού ἀνῆκε στὸν Ναθαναήλ, τὸν γιὸ τοῦ Θολμί, ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, τὸ ἀνήγγειλεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, λίγο πρὶν τὸν καλέσῃ καὶ τὸν κἀνῃ ἀπόστολό του.

Καθὼς ὁ Ναθαναήλ πλησίαζε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Σωτῆρα, ἀκούστηκαν γι' αὐτὸν τὰ ἐξῆς λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀληθείας, τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ:

— «Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι». [Νὰ ἀληθινὰ ἕνας ἄδολος Ἰσραηλῆτης!].

Ἄδολος. Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος, μὲ τὸν ὅποιον ὁ Ναθαναήλ μπῆκε στὸν ἱερὸ ὄμιλο τῶν μαθητῶν κι' ἀναγνωρίσθηκε κατ'ἀλληλος κι' ἄξιος γιὰ νὰ γίνῃ μύστης καὶ φίλος στενὸς τοῦ Χριστοῦ. Ἄδολος, μ' ἄλλα λόγια ἀπονῆρευτος, ἀπλὸς καὶ καθαρὸς στὴν ψυχὴ καὶ τὴ διάνοια, χωρὶς στριφογυρίσματα στὴ σκέψι, χωρὶς προκαταλήψεις στὴν καρδιά.

Κι' ἔτσι, χάρι σ' αὐτὴ του τὴν πολύτιμη καὶ τόσο ποθητὴ ἀπὸ τὸ Χριστὸ ιδιότητα, ἀνακηρύσσεται μαθητῆς, γίνεται ἀπόστολος.

Τί ἔχει πῆ ὁ Σωτὴρ γιὰ τὶς κύριες προϋποθέσεις, πού ἀπαιτοῦνται, ὥστε κανεὶς νὰ τὸν δῆ, νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ; Τί εἶπε ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο στὸν ἄνθρωπο, ὥστε νὰ πιστέψῃ σ' αὐτόν, νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ πίσω καὶ νὰ μπῆ στὴ βασιλεία του; Καὶ ποιὸς ἀπὸ μᾶς δὲν τὸ ἔχει ἀκουστά; Ποιὸς δὲν τὸ γνωρίζει;

«Ἄν δὲν στραφῆτε καὶ δὲν γίνετε σὰν τὰ παιδιὰ — φώναξε ὁ Ἰησοῦς — δὲν θὰ εἰσέλθετε στὴ βασιλεία μου».

Κι' ἀκόμα:

«Μακάριοι ὅσοι εἶναι καθαροὶ στὴν καρδιά, γιὰτὶ αὐτοὶ θὰ δοῦν τὸν Θεό».

Κι' ἐπίσης, ὅταν προσευχόταν στὸν Πατέρα του καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε γιὰ τοὺς μαθητὰς πού εἶχε κάνει:

«Σὲ δοξάζω, πατέρα μου, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, γιὰτὶ ἔκρυψες τὴν ἀλήθειά σου ἀπὸ σοφοῦς καὶ φρονίμους καὶ τὴν ἀπεκάλυψες σ' ἀνθρώπους νηπίους».

Ὁ Ναθαναὴλ, λοιπόν, ἦταν ἀκριβῶς ἓνας νήπιος, μιὰ τέτοια ξάστερη καρδιά, ἓνα τέτοιο ὑπόδειγμα παιδικῆς ἀφελότητος.

Τὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ὅπως θὰ προσέξατε, ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε γιὰ πρώτη φορά, ἐνῶ ὁ Ναθαναὴλ βρισκόταν κάτω ἀπὸ μιὰ συκιά. Ἡ ματιὰ τοῦ Θεοῦ ἔπεσε πάνω στὸν ἄνθρωπο αὐτό, πού ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς σπάνιους καρποὺς τῆς πολύφυλλης ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς. Ἀνάμεσα στὰ πολλὰ φύλλα τῶν τύπων καὶ τοῦ γράμματος, ὑπῆρχαν σὰν νοητοὶ καρποὶ μερικές ψυχές κατὰλληλες νὰ δεχθοῦν τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ ἀφοσιωθοῦν στὸ Χριστό. Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν τοῦ Ναθαναὴλ.

Ἡ ἀδολότης του τὸν ἔκαμε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἀπόστολο Φίλιππο καὶ νὰ ἔλθῃ μαζί του στὸν Ἰησοῦ.

— Ἐρχου καὶ ἴδε, τοῦ εἶπε ὁ Φίλιππος. Ἐλα καὶ δές.

Κι' ὁ Ναθαναὴλ πῆγε κι' εἶδε. Πῆγε μὲ τὴν εὐκολία, πού ἔχουν ὅλες οἱ ἀπλές ψυχές νὰ πλησιάζουν τὸν Θεό. Κι' εἶδε τὸν Θεὸ μὲ τὴν εὐκολία, πού ἔχουν ὅλες οἱ ἀπροκατάληπτες, οἱ ἴσες, οἱ ἀρύπωτες ἀπὸ πονηρία καρδιές.

Δὲν πλησίασε τὸν Ἰησοῦ σὰν ἓνα προφήτη, ἀλλὰ βάδισε πρὸς αὐτόν ἀναζητῶντας τὸν ἴδιο τὸν Μεσσία, ἐκεῖνον, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχαν γράψει ὁ Μωϋσῆς στὸν νόμο κι' οἱ προφῆται. Καὶ δὲν εἶδε τὸν Ἰησοῦ σὰν ἀπλό ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ σὰν Θεό. Γιὰτὶ ἀναφώνησε:

— Ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Διδάσκαλε, σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Ὡς εἴχομεν γράψει καὶ εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος τοῦ «Ἐφημερίου» διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 3801/57 Νόμου ἐχορηγήθη αὔξησης εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς παρεχόμενον ἐφ' ἅπαξ βοήθημα. Κατωτέρω δημοσιεύομεν σχετικῶν ἐπὶ τοῦ θέματος ἐγκύκλιον τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., δι' ἧς, ἐκτὸς τῶν παρεχομένων ὑπ' αὐτῆς ἐξηγήσεων καὶ ὁδηγιῶν, κοινοποιεῖται καὶ τὸ κείμενον τοῦ νόμου.

Τ. Α. Κ. Ε.

Ἀριθμ. } Πρωτ. 199
 } Ἐγκυκλ. 9

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰανουαρίου 1958

Περίληψις: «Κοινοποίησις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Νόμου 3801/57 (Φ.Ε.Κ. 258/57) περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ TAKE Νομοθεσίας».

Π Ρ Ο Σ

- 1) Ἀπαντὰ τὰ Τμήματα, τὰς Ὑπηρεσίας καὶ τὰ Γραφεῖα τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.
- 2) Ἀπαντὰ τὰ Τοπικὰ Τ.Α.Κ.Ε.

I. —Κοινοποιούμεν ὑμῖν κατωτέρω ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Νόμου 3801/1957 «Περὶ καθορισμοῦ ἐνίων δαπανῶν ἀνοικοδομήσεως ἀνεγειρομένων ὑπὸ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἀστικῶν ἀκινήτων καὶ τοῦ τρόπου καλύψεως αὐτῶν καὶ περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ τοῦ TAKE νομοθεσίας», δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 258 Φ.Ε.Κ. τῆς 23/12/57 πρὸς γνῶσιν σας καὶ ἐκτέλεσιν.

II. —Σχετικῶς ὅς γε γνωρίζομεν, ὅτι διὰ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου πραγματοποιεῖται ἡ ἀπὸ ἐτῶν ἐπιδιωκομένη αὔξησης τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς, πρᾶγμα ὅπερ νομίζομεν θέλει ἀρκούντως ἐκτιμηθῆ ὑπὸ τῶν ἡσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων.

III. —Ἡ εἰς τὸ τριπλάσιον περίπου τοιαύτη αὔξησης τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοη-

Ὁμολογία, ποὺ ἀνάβρυσε ἀπὸ νήπια καρδιά, ἀλήθεια ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀστράψῃ παρὰ μέσα σὲ ἀπλῆ διάνοια.

Κάθε ἀληθινοῦ πιστοῦ πρότυπο εἶναι ὁ μακάριος Ναθαναήλ. Γιατὶ ὁ τίτλος του δὲν εἶναι μιὰ λεπτομέρεια δική του, μιὰ ἀρετὴ ποὺ ἐκεῖνος μποροῦσε νὰ ἔχῃ κι' ἄλλοι νὰ μὴν τὴν ἔχουν, χωρὶς νὰ παύουν μ' αὐτὸ νὰ εἶναι καλοὶ χριστιανοί. Ἡ ιδιότης τοῦ Ναθαναήλ εἶναι ἀπεναντίας τὸ ἀπαραίτητο, τὸ βασικὸ στόλισμα κάθε πραγματικῆς χριστιανικῆς ψυχῆς. Εἶναι τὸ πρῶτο γράμμα στὸ ἀλφάβητο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Εἶναι τὸ σκεῦος, ποὺ περιέχει ὅλες τὶς ἀρετὲς κι' ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ ποὺ χωρὶς αὐτὸ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οὔτε ἐνάρετος, οὔτε ὀρθόδοξος.

Ἄς μαθητεύσουμε, ἀδελφοί, στὸν μαθητὴ αὐτὸν τοῦ Κυρίου.

Ἄς ζηλέψουμε τὴν πολυπόθητη καὶ πανάκριβη ἀδολότητά του κι' ἄς τὴν ἀντλήσουμε ἀπὸ τὸ παράδειγμά του. Ἄς γίνῃ ὁ καθένας μας Ναθαναήλ στοὺς λογισμούς, στὰ αἰσθήματα καὶ στὰ ἔργα.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

θήματος, αύξάνουσα αναλόγως τὰ κονδύλια τῶν ἐτησίων παροχῶν, ἐπέβαλε τὴν ταυτόχρονον αὐξήσιν τῆς εἰσφορᾶς τῶν ἠσφαλισμένων κατὰ 1% πρὸς κάλυψιν τοῦ δημιουργουμένου σοβαροῦ διὰ τὸ Ταμεῖον οἰκονομικοῦ βάρους.

Οὕτως, ἡ κατὰ μῆνα ἐνεργουμένη κράτησις ἐπὶ τῶν μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων ὑπὲρ τοῦ Κλάδου Ἀρωγῆς αὐξάνεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1958 εἰς 2%.

Κατόπιν τῆς αὐξήσεως ταύτης αἱ ὑπὲρ τοῦ TAKE κρατήσεις καὶ τῶν τριῶν Κλάδων συμποσοῦνται εἰς 10% (ἦτοι 5% Κλάδου ἀσφαλίσεως, 2% Ταμεῖου Ἀρωγῆς καὶ 3% Κλάδου Ἀσθενείας) θὰ ἔχουν ὡς ἐξῆς ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1958.

	ἐπιβαλλομένη κατὰ μῆνα αὐ- ξησις 1% ὑπὲρ Κλάδου Ἀρωγῆς στήλη 1	Σύνολον μηνι- αίων κρατήσε- ων ὑπὲρ TAKE 10% στήλη 2
Ἐφημέριος Α'. κατηγο. (Βασ. μισθ. 1400) ἄνευ προσαυξήσεως	14	150
μετὰ ἐπιδόματος πολυετ. ὑπηρεσ. 10% / 0	15	154
» » » » 20% / 0	17	168
Ἐφημέριος Β'. κατηγο. (Βασ. μισθ. 1120) ἄνευ προσαυξήσεως	11	112
μετὰ ἐπιδόματος πολυετ. ὑπηρεσ. 10% / 0	12	123
» » » » 20% / 0	13	134
Ἐφημέριος Γ'. κατηγο. (βασ. μισθ. 910) ἄνευ προσαυξήσεως	9	91
μετὰ ἐπιδόματος πολυετ. ὑπηρεσ. 10% / 0	10	100
» » » » 20% / 0	11	109
Ἐφημέριος Δ'. κατηγο. (βασ. μισθ. 700) ἄνευ προσαυξήσεως	7	70
μετὰ ἐπιδόματος πολυετ. ὑπηρεσ. 10% / 0	8	77
» » » » 20% / 0	9	84

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ πληρωμὴ τοῦ μισθοῦ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1958 εἶχεν ἤδη συντελεσθῆ κατὰ τὴν λήψιν τῆς παρούσης παρακαλοῦμεν, ὅπως ἡ κράτησις διὰ τὸν μῆνα τοῦτον (ἦτοι τῆς στήλης 1) ἀναγραφῆ εἰς τὰς κρατήσεις τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Φεβρουαρίου 1958 καὶ μάλιστα εἰς ἰδιαιτέραν στήλην.

IV. — Ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος μετὰ τὴν γενομένην τροποποίησιν διὰ τῆς κοινοποιουμένης διατάξεως τῶν μέχρι τοῦδε ἰσχυσασῶν παραγρ. 1 καὶ 3 τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ ἀπὸ 6/6/1947 Β. Δ. (Φ.Ε.Κ. 118 Α') (περὶ συστάσεως Ταμεῖου Ἀρωγῆς ἐν τῷ TAKE) ἰσχύουσι τὰ ἐξῆς:

α) Οἱ θεμελιώσαντες δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1957 καὶ ἐφεξῆς ἀμέσως ἠσφαλισμένοι τοῦ TAKE, ὡς καὶ τὰ συνταξιοδοτούμενα μέλη τῶν οικογενειῶν αὐτῶν, πλὴν τῆς περιπτώσεως μεταβιβάσεως συντάξεως, δικαιοῦνται ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἐκ τοῦ Κλάδου Ἀρωγῆς ἴσου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶσων μηνῶν, ὅσα τὰ ἔτη τῆς πραγματικῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀρωγῆς ἀπὸ 1/7/47, ἡμέρας ἐνάρξεως λειτουργίας αὐτοῦ.

β) Οἱ συνταξιοῦχοι οἱ τυχόντες ἀπὸ 1/1/57 καὶ ἐντεῦθεν ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος βάσει τῶν προϊσχυσασῶν διατάξεων, δικαιοῦνται νὰ λάβωσι τὴν ἐπὶ

πλέον διαφοράν τούτου. Διὰ τὴν καταβολὴν τῆς διαφορᾶς ταύτης δὲν ἀπαί-
τεῖται αἰτήσεις.

γ) Τὴν διαφοράν τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς,
δι' ὅσους ἐν τῷ μεταξύ ἀπεβίωσαν συνταξιοδοτούμενους ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανου-
αρίου 1957 μετόχους, δικαιούνται νὰ εἰσπράξωσιν οἱ κληρονόμοι αὐτῶν ἐπὶ
τῇ προσαγωγῇ εἰς τὸ οἰκεῖον Τοπικὸν TAKE τῶν κάτωθι δικαιολογητικῶν
καὶ ὑπογραφῇ ἰδιαίτερας ἀποδείξεως δεόντως χαρτοσημασμένης καὶ κληρικο-
σημασμένης.

1) Αἰτήσεις κληρονόμων δεόντως χαρτοσημασμένη καὶ κληρικοσημα-
σμένη (ἐὰν εἶναι πολλοὶ δύνανται νὰ ἐξουσιοδοτήσωσιν ἓνα ἐξ αὐτῶν).

2) Ἀντίγραφον ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου τοῦ δικαιούχου συντα-
ξιούχου.

3) Πιστοποιητικὸν Γραμματέως Πρωτοδικῶν περὶ δημοσιεύσεως ἢ μὴ
διαθήκης, ὡς καὶ μὴ προσβολῆς αὐτῆς ἐν περιπτώσει ὑπάρξεώς της.

4) Βεβαίωσις Οἰκονομικῆς Ἐφορίας περὶ ὑποβολῆς δηλώσεως ἢ μὴ
κληρονομίας.

5) Πλήρες καὶ λεπτομερὲς πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστά-
σεως τοῦ ἀποβιώσαντος δικαιούχου συν/χου, ἐμφαίνον τοὺς καταλειφθέντας
ἐγγυτέρους συγγενεῖς, ὡς καὶ ὅτι δὲν κατέλιπεν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω οὔτε θετά,
οὔτε νομιμοποιηθέντα ἢ ἀνεγνωρισμένα τέκνα, οὔτε ἄλλους κατιόντας ἐκ
προαποβιωσάντων τέκνων.

δ) Δήλωσις ἐνώπιον συμβολαιογράφου περὶ ἀποδοχῆς κληρονομίας.

ε) Συμμετοχὴ εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀρωγῆς πέραν τῶν 25 ἐτῶν ἀπὸ τῆς
ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας αὐτοῦ (1-7-47) δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν
ὑπολογισμὸν τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος Ταμείου Ἀρωγῆς.

στ) Ὡς ἀποδοχαὶ νοοῦνται τὸ σύνολον τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν, ἐπὶ
τῶν ὁποίων ἐνεργεῖται ἡ ἀυξηθεῖσα ἤδη ἀπὸ 1/1/58 εἰς 2% μηνιαία ὑπὲρ
τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς εἰσφορά ἢ τοῖ ὀ βασικὸς μισθὸς τοῦ μετόχου καὶ ἡ προσ-
αυξήσις λόγῳ πολυετίας, τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας βίου 6% ἢ 9% μὴ ὑπολο-
γιζόμενου, ἄτε μὴ ὑποκειμένου εἰς τὴν ἐκ 2% κράτησιν.

ζ) Πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποδοχῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπολογί-
ζεται τὸ καταβλητέον εἰς τὸν δικαιούχον συν/χον ἐφ' ἅπαξ βοήθημα τοῦ
Κλάδου Ἀρωγῆς, λαμβάνεται ὁ μέσος ὄρος τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀποδοχῶν
τῶν τελευταίων δώδεκα μηνῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, ἀφαιρουμένου πάντοτε ἐκ
τῶν ἀποδοχῶν του τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας βίου 6% ἢ 9%.

η) Τοῦ καταβαλλομένου κατὰ τὰ ὡς ἄνω βοηθήματος Κλάδου Ἀρωγῆς
δικαιούνται τόσον ἢ χῆρα, ὅσον καὶ τὰ συντρέχοντα κατὰ τὸν νόμον εἰς τὴν
σύνταξιν πρόσωπα κατ' ἰσομοιρίαν.

ν.—Εἰδικώτερον διευκρινίζεται, ὅτι κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικ. Συμβου-
λίου, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 20/1/1958 ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ κοινο-
ποιουμένου νόμου ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος θὰ γίνεταί οὐχὶ
ὡς μέχρι σήμερον δι' ἀναγνωρίσεως ὡς χρόνου ἀσφάλισεως τοῦ τοιούτου
μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὀρίου ἡλικίας ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας (75ου
ἔτους) ἢ καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας (35ετοῦς) καὶ μὴ ὑπολογισμοῦ τοῦ μετὰ
τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὀρίου ἡλικίας, ἢ τῆς πολυετοῦς ὑπηρεσίας χρόνου, ἀλλ'
ἀντιθέτως δι' ἀναγνωρίσεως ἅπαντος τοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐξόδου διανυθέντος
τοιούτου εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Κλάδου Ἀρωγῆς. Καὶ τοῦτο διότι διὰ τῆς
προϊσχυσάσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 παραγρ. 2 τοῦ Β.Δ. 6/20-6-1947
«περὶ συστάσεως Ταμείου Ἀρωγῆς ἐν τῷ TAKE» ῥητῶς καθορίζετο, ὅτι

ὡς χρόνος συμμετοχῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Κλάδου Ἀρωγῆς ἔδει νὰ ὑπολογίζηται ὁ χρόνος ἀσφάλισεως εἰς τὸν Κλάδον συντάξεων, εἰς τὸν χρόνον τοῦ ὁποίου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 13 παραγρ. 6 καὶ 7 τῆς ὑπ' ἀριθμ. 99-836/23-12-56/26-1-55 (ΦΕΚ τεύχος Β' 13/26-1-55) δὲν ὑπελογίζετο ὁ πέραν τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὀρίου ἡλικίας διανυθείς, ἐνῶ διὰ τῆς κοινοποιομένης διατάξεως, ἄτε μὴ γενομένης τῆς προτέρας ὡς ἄνω διακρίσεως, ἀντιθέτως δὲ λόγῳ καθορισμοῦ ὡς χρόνου ἀσφάλισεως τοῦ τοιοῦτου τῆς παραγματικῆς συμμετοχῆς εἰς τὸν Κλάδον Ἀρωγῆς, ὁ ὑπολογισμὸς γίνεται ἀνεξαρτήτως καὶ ἀδιαφόρως τοῦ χρόνου συμμετοχῆς εἰς τὸν Κλάδον συντάξεως.

VI. — Συνημμένως ᾧδε πέμπομεν ὑμῖν κατάστασιν τῶν δικαιουμένων διαφορᾶς ἐφ' ἀπαξ βοηθήματος Ταμείου Ἀρωγῆς τῆς περιφέρειας ὑμῶν μὲ τὴν παράκλησιν, ὅπως καταβάλλητε τὸ ταχύτερον τὸ ἐναντι ἐκάστου δικαιούχου ἀναγεγραμμένον χρηματικὸν ποσόν, πλὴν τῆς περιπτώσεως καταβολῆς τούτου εἰς κληρονόμους τοῦ θανόντος, δι' ὅπερ δεόν νὰ ἀναμηνετὴ ἡμετέραν ἐγκρίσιν, παρασχεθησομένην ὑμῖν ἅμα τῇ ὑποβολῇ τῶν ὡς ἄνω ὑπὸ στοιχ. IV ἔδαφ. γ' δικαιολογητικῶν.

Ὁ Διευθύνων Σύμβουλος.
Κων. Σ. Σπυρόπουλος

Νόμος 3801/57

Ἄρθρον 2ον

1. — Ἡ περίπτωσις β' τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀπὸ 6-6-1947 Β.Δ. τος (ΦΕΚ 118 Α') «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἀρωγῆς ἐν τῷ TAKE», τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

β) Εἰσφορὰ μηνιαία 2% ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἡσφαλισμένων.

2. — Αἱ παράγρ. 1 ἕως 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπὸ 6-6-47 Β.Δ. (Φ.Ε.Κ. 118 Α') «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἀρωγῆς, ἐν τῷ TAKE», τροποποιουῦνται ὡς κάτωθι:

1) Οἱ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1957 συνταξιοδοτούμενοι συνεπείᾳ πράξεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἀμέσως ἡσφαλισμένοι τοῦ TAKE, ὡς καὶ τὰ συνταξιοδοτούμενα μέλη τῶν οικογενειῶν αὐτῶν, ἐξαιρέσει τῆς περιπτώσεως μεταβιβάσεως τῆς συντάξεως, δικαιουῦνται ἐκ τοῦ παρὰ τῷ TAKE λειτουργοῦντος Κλάδου Ἀρωγῆς, βοηθήματος ἴσου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τόσων μηνῶν, ὅσα τὰ ἔτη πραγματικῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὸν Κλάδον Ἀρωγῆς, ἀφ' οὗ χρόνου συνέστη οὗτος.

Τὰ πέραν τῶν 25 ἐτῶν συμμετοχῆς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὡς ἄνω ὑπολογισμόν.

Ὡς ἀποδοχαὶ νοοῦνται τὸ σύνολον τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐνεργεῖται ἢ ἐκ 2% μηνιαία εἰσφορὰ.

2) Διὰ τὴν ἐξέυρσιν τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποδοχῶν λαμβάνεται ὁ μέσος ὅρος τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀποδοχῶν τῶν τελευταίων δώδεκα μηνῶν τοῦ ἡσφαλισμένου.

3) Τὸ κατὰ τὰ ὡς ἄνω βοήθημα καταβάλλεται κατ' ἰσομοιρίαν εἰς τε τὴν χήραν καὶ τὰ δικαιούμενα συντάξεως πρόσωπα.

Ὁ παρὼν Νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον

κυρωθείς, δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Δεκεμβρίου 1957

ΠΑΥΛΟΣ Β'

Ὁ ἐπὶ τῆς Ἐθν. Παιδείας καὶ Ὀρησκευμάτων Ὑπουργὸς
Α. Γεροκωστόπουλος

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20-12-57

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
Κ. Παπακωνσταντίνου

—Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὀρησκευμάτων, διά τῆς ὁποίας χορηγεῖται ἐπίδομα ἀεροθεραπείας καὶ λουτροθεραπείας εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. Δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τοῦ ἐπιδόματος τούτου δικαιοῦνται ἅπαντες οἱ συνταξιούχοι τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὴν ἀπὸ 20.1.58 ἀπόφασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.
2. Τὸ ἄρθρον 22 ἐδαφ.10 τοῦ ἀπὸ 24.8.1931 Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. (Φ.Ε.Κ. 101/1931 τεύχος Β').
3. Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀπὸ 19/20.11.1935 Ἄν. Νόμου «περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ TAKE κλπ. διατάξεων» (Φ.Ε.Κ. 537/1935, τεύχος Α').
4. Τὴν ὑπ' ἀρ.χ. 16015/1951 ἀπόφασιν ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 116/1951, τεύχος Β'), περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. (Φ.Ε.Κ.101/1931, τεύχος Β'), ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 16625/1952 (Φ.Ε.Κ. 46/1952, τεύχος Β'), 65428/1954 (Φ.Ε.Κ. 140/1954, τεύχος Β'), 81001/1955 (Φ.Ε.Κ. 148 καὶ 153/1955, τεύχος Β') ὁμοίων τοιούτων, ἀποφασίζομεν: εἰς τὴν παράγρ. 3 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ TAKE, ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 129293/1956 πράξεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 269/1956, τεύχος Β') καὶ συνεπληρώθη διὰ τῆς προσθήκης πρώτου ἐδαφίου, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 59-651/1957 Ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 158/57 τεύχος Β'), προστίθεμεν δεῦτερον ἐδάφιον, ἔχον ὡς κατωτέρω:

Ἄρθρον 18

παράγραφος 3
ἐδαφ. α')
ἐδαφ. β'). Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης παρέχεται καὶ καταβάλλεται εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ταμείου, καὶ τὰς συνταξιοδοτούμενας ὀρφανικὰς οἰκογενεῖας ἑκτακτον ἐπίδομα ἀεροθεραπείας ἢ λουτροθεραπείας, τὸ ποσὸν τοῦ ὁποίου καθοριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου, κατὰ μῆνα Μᾶιον ἐκάστου ἔτους, δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὸ ποσὸν μιᾶς μηνιαίας συντάξεως μετὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδόματων αὐτῆς.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο καταβάλλεται κατὰ μῆνα Ἰούλιον ἐκέστου οἰκονο-

Α Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Αίδεο. Στυλιανόν Παπαδάκη, Καρὰ Κισσάμου Κρήτης. Ἐφ' ὅσον ἔχετε ὑπερτριakonταπενταετῆ συνεχῆ ἐφημεριακὴν ὑπηρεσίαν δύνασθε νὰ παραιτηθῆτε καὶ νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἀσχετῶς εἰς τὴν ἡλικίαν σας εἶναι κατωτέρα τῶν 75 ἐτῶν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ χρέος σας πρὸς τὸ Τ. Α. Κ. Ε. θὰ κρατηθῆ ἐκ τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοήθηματος. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀπαραίτητος ἡ προκαταβολὴ τοῦ χρέους σας. Ἐπομένως νὰ ὑποβάλετε τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ διὰ τὴν συνταξιοδότησίν σας πρὸς τὸ Τ. Α. Κ. Ε., μέσῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.— **Αίδεο. Γεώργιον Φύτρον Πρωτεύδικον, Ἀκρωτήριον Θήρας.** Ἐὰν διὰ τῆς ἐξαγορᾶς 4 ἐτῶν συμπληρώσητε 35ετῆ ὑπηρεσίαν δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν καὶ εἰάν δὲν ἔχετε συμπληρώσει τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας.— **Αίδεο. Ἀντώνιον Α. Βελοῦδην, Ἀγκιστριον Αἰγίνης.** Ἐφ' ὅσον, ὡς γράφετε, εἰσθε ἀσθενὴς δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀνικανότητος. Πρὸς τοῦτο σὺν τῇ αἰτήσεσιν σας πρὸς τὸ Τ. Α. Κ. Ε. πρέπει νὰ ὑποβάλετε ἀντίγραφον ἐνόρκου βεβαίωσης δύο ἰατρῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου. Οἱ ἰατροὶ διορίζονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, εἰς τὴν βεβαίωσίν των δὲ πρέπει νὰ ἀναφέρεται ὅτι λόγῳ τῆς παθήσεώς σας κατέστητε ἀνίκανος πρὸς ἐπιτέλειαν τῶν ἐφημεριακῶν σας καθηκόντων. Δεπτομερείας σχετικῶς πρὸς τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν συνταξιοδότησίν σας δύνασθε νὰ λάβετε ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 19 τεύχους τοῦ «Ἐφημερίου» τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἐὰν δὲν ἐπιθυμῆτε νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ ἀνικανότητος, θὰ πρέπει τότε νὰ ἀναμείνετε τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 75 ἔτους τῆς ἡλικίας σας.— **Ἐπιθρονον Δευτέρην.** Σύνταξιν δύνασθε νὰ λάβετε μόνον ἐφ' ὅσον ἔχετε συμπληρώσει 20 ἐτῶν συνεχῆ ἐφημεριακὴν ὑπηρεσίαν. Ἄλλως ἐξερχόμενος τῆς ὑπηρεσίας δὲν θὰ λάβετε σύνταξιν. Δύνασθε, εἰάν ἔχετε ὑπηρεσίαν διακόνου, νὰ ἐξαγοράσετε τὰ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ συνταξίμου χρόνου τῶν 20 ἐτῶν ἀπαιτούμενα ἔτη. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 30 ἐτῶν ἐφημεριακῆς ὑπηρεσίας, θὰ λάβετε σύνταξιν 669 δραχμῶν μηνιαίως καὶ 8820 δραχμᾶς ὡς ἐφ' ἅπαξ βοήθημα εἰάν ἀνήκετε εἰς τὴν Δ' κατηγορίαν. Ἐὰν ἀνήκετε εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν θὰ λάβετε 666 δραχμᾶς μηνιαίως ὡς σύνταξιν καὶ

μικροῦ ἔτους ὁμοῦ μὲ τὴν σύνταξιν τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, δι' ἰδιαιτέρας ἀποδείξεως, ἄνευ δικαιολογητικοῦ τινος.

Τὸ ἀνωτέρω ἐπίδομα καταβάλλεται τὸ ἀμέσως ἐπόμενον, ἀπὸ τῆς ἐνάργεως τῆς συνταξιοδοτήσεως ἔτος.

Ἐν περιπτώσει μεταβιβάσεως συντάξεως, ἡ ὀρφανικὴ οἰκογένεια δὲν δικαιούται τοῦ ἐπιδόματος, ἐφ' ὅσον ὁ ἀποθανὼν ἀμέσως ἠσφαλισμένος ἔλαβε τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος, καθ' ὃ ἀπεβίωσεν.

Ἰανουάριος 1958

Ὁ Ὑπουργὸς
Ἀχ. Γεροκωστόπουλος

11.466 δραχμὰς ὡς ἐφ' ἅπαξ βοήθημα.— Αἶδες. Ἰωάννην Καρατσαλῆν, Ἀρχιεπ. Ἐπίτροπον Μακρορράχης. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατόν τὰ ἀσφάλιστα τὰ ὁποῖα ἔχετε καταβάλει εἰς τὸ Ι.Κ.Α. νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὸν λογαριασμόν σας παρὰ τῷ Τ. Α. Κ. Ε.— Αἶδες. Δ. Μ. Ἄρ. Κατ' ἀρχὴν εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐξαγοράσετε προηγούμενον χρόνον ὑπηρεσίας, δεδομένου ὅτι εἰσθε ἤδη 72 ἐτῶν. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι δὲν σὰς συμφέρει ἡ ἐξαγορά. Δὲν ἔχετε νὰ ὠφεληθῆτε.— Αἶδες. Στέφανον Κουζιῶρτην, Κορυφὴν Ἡμαθίας. Ὀφείλετε ἀκόμη μίαν δόσιν. Μετὰ τὴν κράτησιν, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ τὸν Φεβρουάριον, θὰ ἔχετε τακτοποιηθῆ.— Αἶδες. Δημήτριον Κων. Στεργίου, Παναϊώλιον Αἰτ/νίας. Τὰ δικαιολογητικά σας ἐπιστράφησαν εἰς τὴν Ἰ. Μητρόπολιν σας διὰ νὰ συμπληρωθοῦν, συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας δι' ἐγγράφου του ἀπέστειλεν τὸ Τ. Α. Κ. Ε. Μέχρι σήμερον ἡ Ἰ. Μητρόπολις δὲν εἶχεν ἐπαναφέρει τὰ δικαιολογητικά σας εἰς τὸ Τ. Α. Κ. Ε.— Ἐλάβομεν ἐπιστολὰς τῶν αἶδσο. Γεωργίου Σφακιανάκη, Πιτσιδία καὶ Ἀθανασίου Κοντοπούλου, Κεντρικὸν Μεσσηνίας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἀπαντήσωμεν προσεχῶς.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου (†), Ἅγιοι ἐορταζόμενοι κατὰ τὸν Φεβρουάριον.— Ἀρχιμ. Φιλαρέτου Βιτάλη, Γιὰ τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ Παραστρατημένου παιδιοῦ.— Βασ. Ἡλιάδη, Ἡ προστασία τοῦ παιδιοῦ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς μητρικῆς στοργῆς.— Χρυσοστόμου, Ὁ τέταρτος περὶ ἱερωσύνης λόγος (Μετάφρ. Θεοδόση Σπεράντσα).— Ἀνθίμου Θεολογίτου, Οἱ μῦθοι.— Χαρ. Χρυσάφη, Ὕμνος στὴν καλὴν μητέρα.— Ἱερέως Παναγιώτου Μαραγκοῦ, Ὁ ἐθνομάρτυς Δημήτριος Βαστάκης.— Ἀρχιμ. Στεφάνου Ματακοῦλια, Τὰ μέλη τοῦ Φροντιστηρίου Ἐξομολόγων.— Βασ. Μουστάκη, Κηρύγματα εἰς τὰ εὐαγγελικά ἀναγνώσματα τοῦ ἔτους 1958.— Εἰδήσεις τοῦ Τ. Α. Κ. Ε.— Ἀλληλογραφία.

Παρακαλοῦνται τὰ Μητροπολιτικά Γραφεῖα, ὅπως ἐπιστρέφουν συμπεπληρωμένας τὰς κατὰ τρίμηνον ἀποστέλλομένας καταστάσεις μεταβολῶν τῶν Ἐφημερίων. Ἄνευ τῶν καταστάσεων τούτων εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐνημέρωσις τοῦ Περιοδικοῦ ἐπὶ τῶν γινομένων μεταθέσεων, διορισμῶν, θανάτων καὶ λοιπῶν μεταβολῶν.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς πρὸς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Θεολογία» καὶ «Ἐφημέριος», ὅπως σημειώσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς.

Δι' ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντέον :
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»
Ὁδὸς Φιλοθέης 19—Ἀθῆναι. Τηλ. 27-689.

*Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Τ. Ρούτσης, Κουκουλάρη 9, Ν. Χαλκηδόν.